

DE
VELDGESANGEN
VAN
THYRSIS.
tot LEYDEN,
By HENDRIK
van DAMME.
1792.

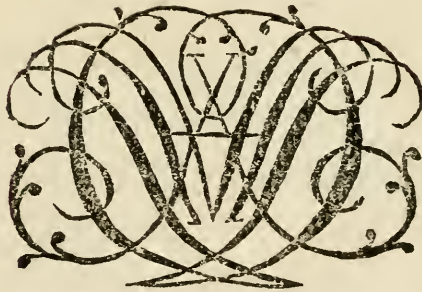

DE
VELDGEZANGEN
VAN,
THYRSIS,

Gesierd met toegepaste
ZINNEMINNEBEELDEN

DOOR
W. M.

W. M. Scheyl

Te LEYDEN,
By HENDRIK VAN DAMME,
Boekverkoper in de Zonneveldsteeg. 1702.

1870

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

A A N D E
W A A R E B E M I N N E R S
D E R
D I C H T K U N D E.

Ichtlieven , die de Kunst bemin-
den
Van Kindsbeen af , half god'-
lijk g'acht,
Gy Onderlingen , Eenfgezinden,
Daar ge innig fcherzt, en boert, en lacht,
Vermaakt met duizend' Zinnegrillen,
Ei! wilt hier weêr een uurtje spillen.

De Griekze Liefde, lang gekoetferd,
Verzengt de vleug'len aan de Zon,
Die't Minnevuur en kweekt, en voedferd,
Euftrace, met Anakreon.
Augustus treed op Myrth, en Roozen;
Als Nafô doet Korinna blozen.

't Gefronzte Voorhoofd, grijze Haaren,
't Verkleumde Hert van Ouderdom,
Gebogen onder laft van Jaaren,
En Zorg, en Kommer, ftijf, en krom,
Verjongen; als dichtgunftige Ooren
Den Venuzijnschen Vogel hooren.

Batavie, op de lekkernijen,
Voor Eed'le Geesten opgedift,
Gezet, wijzt al't geregt ter zijen;
Zo Katz en Wefterbaan haar mift,
Waar na ontallijke Eeuwelingen,
Om't lieft', de lieftte toonen zingen.

Ik, die, fchoorvoetend', nagetreden,
Van verre pas den flagtpen roer',
Half fchem'rend', ziende van beneden
Naar Pindus fteile toppen, voer'
Trekbenend' meê mijn Geest ter reije,
Op dat mijn Zangluft zig vermeije.

De Ziel moet in zig zelf verduffen;

Zo ze, altijd ernstig, bezig aan
Het ernstige, in het werk wil zuffen.

De Znaar moet eens ontspannen staan,
Om stijver namaals die te rekken,
En krachtiger geluid te wekken.

Niet altijd hoort Apollo dreunen

De Treurgalm van Melpomene;
Niet altijd hoort hy ligter deunen

Van zijn Thalië; maar, te vree
Met bloemtjes uit het herfszenkoffer,
Ontfangt hy Elks gezang ten offer.

Voor Hem dan, U, en Negen Maagden,

Verzaad aan Pyrenesche nat,
(Och of mijn zangen slegts behaagden,

En wierden nooit van Nijd beklad
Met spog van kronkelende slangen!)
Zal ik mijn zangen overlangen..

De Rest, die maar den schorz beknab'len,
En zmaaken zelden kern, of pit,
Vergunnen wy met Momus 't bab'len;
Terwijl die Lust in Onkund' zit,
En ik niet wensch' bevrijd te weezen
Van 't geen zelf Goden moesten vreezen.

Wie dicht mag met zijn Jaaren dichten,
Slaan altijd oogen op den Tijd,
Waar in hy leeft: hy zal verrichten
Wat hem zijn Yvergeeft, zijn Vlijt
Mag in de Ziel te vooren schrijven
Omtrent de waereldsche bedrijven.

De Grond van de eenigste verwachting,
Waar om het Menschdom immer woelt,
Is Liefde, de eenigste betrachting,
Waar naar het Menschdom immer doelt:
Dit zal de Rol van Thyrsis weezen:
Ei! wiltze met geneugt doorleezen.

Vernuftige ELAND fchetzt de Zinnen,
Naar fchetzt van Woordenschildery:
Hy leert op 't koper, 't koper minnen,
Dwaalt de eerste in Kunstmin in 't gevry:
Zijn Vryen (wil den Zin bemerken)
Is fchetzt van woorden uit te werken.

Dus neemt hy deel, om stof te schaffen
Aan 's Waerelds blijde Demokriet,
Die Haatzucht weegt met Hondenblaffen,
En lacht om alles wat hy ziet,
Heendolende in een driftsbegeeren,
Gelukkig, die ze kan beheeren.

MODESTE.

**
EER.

EERSTE ZINNEMINNEBEELD.

Quorsum voluptas peto.

*Waar heen mijn lust de Ziel verlokt,
Daar drijftze, als de Arend op zijn pennen,
En zal beguicheld, nog bejokt,
Geen slaafsche Dienstbaarheid gewennen;
Zo lang ik weelderig, en bly,
Bezorgd, om Wellust op te speuren,
Blyv' buiten dwang, en vreez' 't gety,
Waar in ik Vryheid mogt betreuren.*

D E
 V E L D G E Z A N G E N
 V A N
 T H Y R S I S .

E E R S T E
 G E Z A N G .

DE Winter trok het hoofd , bezneeuwd met witte
 vlokken ,
 In zijn spelonk , uit vreez , dat de yzbevroozen
 lokken

Straks mogten zmelten ; zo hy de albeziende Zon,
 Wicns gulde koetz van verr' hem naderde , niet kon
 Ontduiken : hy verdween ; toen onze Moeder , de Aarde,
 Van een spleet , en , met kracht , de frisze Lente baarde,
 Getooid met Zomergroen , met Kruid en Bloemgewas ,
 Krachtgeuren werpende in de lucht , om , op dat pas ,
 De duffe Zinnen van den Landman op te wekken ;
 Als Thyrsis zig bereidde om veldewaartz te trekken :
 Zijn Zanglust noopte hem , in 't klimmen van den Dag,
 Dus aante heffen waar zijn Vee , nog slaap'rig , lag.

A

Op

DE VELDGEZANGEN

Op, Schaapjes! Schaapjes, op! mijn Zorg wil U geleiden,
Voor de eerstemaal, van Stal naar weel'ge Klaverweiden:
Gy hebt u lang genoeg, met boonen, opgevuld.
't Herleest hier alles. Het Geboomte werd gehuld.
De Waterwilg bott uit. De Stroomgodinnen pakken
Haar voort van Landheers' erf. Men ziet de vlieten zakken,
En Berg, en Beemd de kruin opsteeken in de lucht.
Op, Schaapjes! Schaapjes, op! 't Gevogelt' kiest de vlucht:
't Begint, met schielle toon, den Schepper reeds te roemen,
Ter plaatze daar wy ons gelukkig willen noemen.
Wy zullen aan 't geklag, 't gekerm van Melibé
Geen ooren leenen. Neen! wy zullen Galathé
Niet raaden zijne Min met Wedermin te groeten.
Wy zullen Koridon nog Damon niet ontmoeten;
Maar vlieden; zo het Woud weêrgalme op hunne Min.
Is 't moog'lijk, dat een Mensch die Dwaazheid in zijn Zin
Zó diep laat wort'len! zijn dan Lonken! zijn dan Oogen
Op 't mannelijke hert zó sterk, van zulk vermogen,
Dat hy, die rustig nu zig in zijn werken kwijt,
Werd in een ogenblik beheerscht van Minnenijd,
Waarom zijn doen verflapt, en kermen, treuren, klagen,
In weêrwil van zijn Vreugd, hem kan alleen behagen!
Die Zwakheid, deeze Drift vermeersterde mijn borst,
Gehard en schootvry voor die Liefde, nimmer: dorst
Hy, uit een slonk'rend' oog, mijn Trotz, mijn Fierheid raaken,
Dorst zijn ontvlamde toortz 't verkleumde hert doen blaaken,
Hy

Hy zag zijn slagwiek haast gefnuikt, zijn vuur gedoofd,
 Zig, en van kooker en van pijlgeweer beroofd.
 Zwijg, Veldnimf! niets, hoe zeer bekoor'lijk, doet my denken,
 Dat Volmagt aanvoert, om mijn Vryheid ooit te krenken.
 Ha! waarom vloodze niet al overlang van my?
 Mijn Ziel verlustigde zig dikwils aan de zy [geld.
 Van Kloris. 'K heb haar, 't heugt my, kranz op kranz gestren-
 Die zy my wederom vereerde, net doormengeld,
 Met Rooz, met Boterbloem, Narcis, Jasmyn, en Dil.
 Met de allereêlste, die ik thans niet noemen wil:
 Des zwijge ik van den Myrth, van Maagdelief, van and'ren,
 Die zy, met eigen' hand, schakeerde door elkand'ren.
 Wat valsche Waan verbeeld in zig zó stout, dat ik
 Vervoerd zou werden in Minyver? ach! ik schrik
 My onder dien banier in slaverny te geeven.
 'Kschou Vryheid meerder waerd: 'k wil altijd met haar leeven:
 Zy stijft mijn Wellust; zy vergunt mijn Zinnen rust;
 Zy zet den voet ten dans; zy kweelt; wanneer 't ons lust;
 Daar ik in tegendeel, als Tytir, alle dagen
 My licht zou voeden met Vernoeging in het klagen;
 Wanneer verkeerde Zucht mogt twijf'len aan mijn Min.
 Neen, neen! 'k belach die hertstocht: spoeyen we ons: 'k bevin
 Veel beter, tierig Vee, mijn Lammeren te leiden,
 Met zang in eenzaamheid, naar weel'ge klaverweiden:
 Daar zal ik, onvermoeid, op 't afgezneden riet,
 Mijn Vryheid zingen, daar haar eig'nen 't eerste Lied.

TWEDE ZINNEMINNEBEELD.

Forma captus lugeo.

*t' Onvrede met mijn eigen luk,
 Die, 't geen my nodig was, verleende,
 Beproeve ik, maar te laat! een druk;
 Die'k steeds belachte, als iemand weende.
 Een zelfde lokaaz, lang voor heen
 Een oorzaak van zó veeler klagten,
 Verstrikt my, daar ik, met gewezen,
 Voor Wellust heb de Dood te wachten.*

T W E D E

G E Z A N G.

ó klapt de onnoz'le Duif , en schift , met znelle wicken ,

De dunne lucht van een ; wanneer de Dag , in't kriecken ,

Hem van zijn Ega rukt , nog zittende op het nest :

Hy houd zijn til in 't oog : hy vliegt naar Oost en West ,
 Gantsch onbedwongen , daar een Havik aan komt drijven ,
 En dwingt , op't onvoorzienst' , hem in zijn klaauw te blijven ,
 Alwaar hy zugt , op zugt , mag loozen in dien nood ;
 Maar wacht alle ogenblik vast aankomst van zijn Dood .
 Nu had zig Thyrsis , met zijn Vee , te veld begeven ,
 Zijn Schaapjes weêr , met die van Kloris , voortgedreven ,
 Dien Dag in 't lomm'rig Bosch den tijd , die hem te lang
 Zou vallen , aanbesteed in spelen , en gezang ,
 Daar Kloris op beluft hem duizend' minnelonken .

Had toegeworpen . Nu begon zijn Hert te ontvonken ;
 Zó dat hy , nemende zijn afscheid , met een Kus ,
 Ontroerd naar Huiz vertrok , en peinzde . en wroegde aldus .

Hoe , Thyrsis ! hoe ! wat Koortz onthutst uw brein van binnen !

Wat Angst beklemst uw hert ! waar zwerven uwe Zinnen !

Aanschou uw Vee , dat , moede en afgemat , de stal
Begint te ruiken , reeds verlangende , waar 't zal
Tot rusten koomen : rust toch meê. Verban uw droomen,
Dat ingebeeelde zoet , dat gy hebt ingenomen ;
Toen schoone Kloris u de poez'le wangen bood.
Hoe vrend'lijk was 't gelaat ! met welk een fierheid schoot
De Liefde , uit haar gezigt , de blixemende straalen ,
Onkrachtig , waande ik , om van my te zegepraalen !
Hy maakt my stommer , dan een visch ; hy veld ter neêr
Mijn Trotzheid. Thyrsis , ach ! gy zijt geen Thyrsis meêr.
Waar heen heeft u een Kus , en 't zoet Gelonk , gedreven !
Waar is uw Fierste , waar uw Vryheid nagebleven !
Heb ik een Minnedrank , heb ik vergif geproefd ?
Neen , Waerdste ! mijn Gemoed verdenkt u , nog behoeft.
Dit niet te vragen ; want uw alverwinnende Oogen
Geleiden ; zo zy 't licht zien , met zig dit Vermogen.
Ik hoorde eerlang van u , in 't groote Herders Rot ,
Dat Ieder , die u kwam te aanschouwen , daar'lijk tot
Uw Min moest overgaan , om zig uw Slaaf te maaken ;
Maar dacht niet , dat ik meê zou door uw Liefde blaaken ;
Veel min , dat Dwaasheid , die dit hert vervoeren mag ,
U zou ontmoeten steeds , of ik u voor my zag ;
Nadien ik my verheuge op u te mogen denken ,
't Genot verbeeelde van vervlogen taal , en wenken.
Weg Kloris ! Kloris weg ! hoe woelt gy in mijn zin !
Neen , Kloris ! Kloris blijf ! terwijl ik u bemin ;

Op dat ik, die mijn Vee in treurigheid moet hoeden,
 En leiden, mijne Min mag met uw denkbeeld voeden.
 'tIs waar, dit geeft my niets, of kweekt eêr dubb'le pijn;
 'tVleid evenwel mijn Hoop, die wenscht u by te zijn.
 Mijn voet is, zintz ik u alhier den rug zag keeren,
 Gegroeid aan't graz. 'k Herkauwe, en kan niet van my
 weeren,

Hoe uw Bevalligheid mijn Tederheid ontving,
 Voor dat gy blijd'lijk, ik bedrukt, naar huiz toe ging.
 Ach! mogt ik dit Vermaak in versche glans zien schijnen,
 Die 'k thans beneveld zie met vaale nachtgardijnen,
 Geen Zorgen, die mijn hert beprangen, en my doen
 Verzmelten, konden my weêrhouden. 'k Zou my spoên,
 Om haast het zoet genot van onze Minneryen
 Te proeven in het oog van die zulks niet mag lyen.
 'k Zou al betrachten, wat ik immer kon, om in
 Uw Gunst te drukken 'tmerk van ongeveinzde Min;
 Maar! 't al te wreed Geval, te zeer op my gebeten,
 Verjaagt mijn Wellust, na het heeft van kant gezmeten
 Mijn Fierte en Vryheid, die, verlatende deez' borst,
 Uw Liefde inruimden, daar hy alles daar'lijk dorst
 Ontstellen, en my doen naar uwe Schoonheid haaken.
 Hy dwingt my.... Maar ik zie, dat wy de stal genaken.
 Komt, Schaapjes! naar den Put, zó werd uw brand gebluft,
 Zó brengt ik u, en my, zo 'k rusten kan, te rust.

DERDE ZINNEMINNEBEELD.

Quid latet incertum est.

*D*Aar schuilt iets, en ik weet niet wat:
 Ik peinz; maar kan my zelf bedriegen:
 Ik gisze, ik rade, ik schudde; ik vat,
 En mag 't onzek're niet beliegen.
 Zijn Geest is schranderder, dan mijn,
 Die, zonder uur, en tijd te rekken,
 My reddende uit verlange, en pijn,
 Kan 't bachelijk geheim ontdekken.

D E R D E

G E Z A N G.

't Ierd middernacht. De Maan verzilverde de
 kruinen
 Van steile Popelen, en hemelhooge Duinen.
 Elk lag in diepe slaap, en ronkte vast, ge-
 nood

Daar 't zachte Brongeruisch een Ieders oogen floot;
 Toen Thyrsis, hygende in benaudheid, dacht te zmooren,
 Alwaar zijn treurziek Hert zig dus luidkeels liet hooren.

Verkrop geen zugten, neen, mijn Boëzem! want de Druk,
 Die my de Ziel beprangt, voorspelt my ongeluk;
 Terwijl ik, slaapelooz, geen rust meêr kan bekomen,
 Of moet mijn Ongeval beschouwen in mijn droomen.
 Al dat vermaak, dat zoet, en minnelijk onthaal,
 Dat strelende gevlei, 't welk my zó meenigmaal,
 Eer mijne Driften, nu aan 't hollen, Kloris minden,
 Ontmoet is, wijkt voort af, 't verylt, of wil verzwinden.
 Dan schijne ik my op weg te geeven, om mijn Min
 Te ontdekken, dan ontroerd, haar aan te treffen in
 Het schaduwrijke Bosch: dan vreeze ik het vermogen
 Van haar Aantrek'lijkheid: dan wil zy niet gedoogen,
 Dat zig mijn Oog op haar gelaat verkwikt; maar werd
 Afkeerig, schuw, en lacht gestadig met mijn zmerr.

B

Ach!

Ach! kommerlijke Droom, en yd'le Spokeryen,
 Die't Brein uit zorgen klinkt, hoe moogt gy my bestryen!
 Zal dan al't geen gy ons laat in uw Spiegel zien,
 My overkomen? waar! waar zal ik heenen vliên,
 Om zulk een kwelling, die mijn Ziel belaagt, te mijden!
 Maar kan mijn Zwakheid droomgespook gelooven? lijden,
 Dat dit my van mijn rust berooft; daar 'k liever mogt
 My uiten in de Vreugd, en springen in de bogt?
 Wijk Bygeloof, van hier Vooroordel, wilt me ontvlugten,
 'k Ontbinde u. 'k Heb in 't minst' geen reed'nen, om te
 duchten,

Dat Kloris immer my den nek zal keeren. 'k Ben
 Gelukkiger, als hy, die afgescheiden, en,
 Door't Noodlot, in een plaats gevoed is en gebooren,
 Te verre, om ooit zijn wensch te kunnen zien, of hooren,
 Dan met gevaar van Lijf, en Leeven. 'k Heb nog Klip,
 Nog Golf, nog Bank te ontzien. Ik vreez' niet, dat mijn
 Schip,

Door't dreigende Onweêr tot de Sterren opgeheven,
 Weêr zinkende in de grond, de laatste krak zal geven;
 Wanneer de Noordewind zig tegens 't Zuiden aan
 Durft kanten, en de Lucht een gruwelijk Orkaan
 Schijnt, uit haar naare balg, zó zwart als pik, te braaken,
 Om Anker, Mast, en Touw, en Riem, en Stuur te kraaken.
 'k Behoef', gerezen uit mijn Kooy, geen uurtje verr'
 Te loopen, of ik vin dat Schoon, dat als een Sterr',

My

My flikkert in 't Gezigt. Ik zal haar nau mijn Liefde,
Haar Overwinning, en de Wond, die zy my griede
In 't hert, ontblooten, met een onbeveinsd gelaat,
Of haare Min zal my braveren, en den haat,
Die 'k voor de Liefde plagt te dragen, overwinnen.
Ik ken haar Aart. Ik ken de broozheid van haar Zinnen.
Haar Openhertigheid, te schuw van Veinzery,
Zal, 't geen wanschikk'lijk is, verbannen aan een zy.
Hou op dan, mijn Gemoed! meêr klagten uit te storten;
Gy zoud de Nachtslaap, u, en onse Min verkorten.
Dog zal ik dan een Droom, die my mijn ondergang
Klaarblijkelijk voorspeld, vergeeten? ach! hoe lang
Zal deeze Twijfeling den vasten uitslag dekken!
Zag Tytir in zijn droom niet Amaril vertrekken
Met Mopfus? waar 't zó niet? Zag ik niet in mijn droom
De Wolf omtrent mijn Vee de tanden toonen? 'Kschroom',
Zódikwils ik herdenk', hoe 'k ruim een Jaar geleden,
Gedroomd heb, dat ik wierd van Kloris aanbeden,
Gezocht, hoe 'k walgde van haar wulpze Dartelheid,
En dat ik kortz hier na mijn Vryheid zag ontleid.
Is 't niet van stip tot stip gebeurd? Zal 'k nu verachten
Den Voorboê van mijn val, een oorzaak van mijn klagten?
Zag Koridon zijn Schuur niet in den ligten brand;
Wanneer een felle Gloed hem wakker maakte? Kan 't
Dan moog'lijk weezen, dat ik niet zou moeten hooren
Naar 't geen my, onverwacht, in 't droomen komt te voo-
ren. B 2 Droomt

Droomt niet de grootste Vorst, die praalt, met Kroon, en
Staf,

Dat hem een Nijdige doet daalen in zijn graf,
En priemt hem in de borst; wanneer hy, menigwerven
Half slapende, den steek gevoelt, en straks moet sterven?
Droomt niet een Rijkert, dat hy geld en goed verliest,
Dat alles wegzinkt, en zijn ondergang verkiezt,
En naulijks zal de Zon hem, met de Morgen, naaken,
Of krijgt zijn brieven, die zijn neêrlag kenbaar maaken?
Zal ik dan, die voorheen mijn Droom bewaarheid zag,
Nu twijfelmoedig zijn? ja, Thyrsis! elke Dag
Verzekert ieder, dat geen Mensch, wie't zy, op droomen
Kan vastgaan, ziende een zaak, verkeerdt, te voorschijn
komen.

Wel, Oogen! sluit u dan, tot dat wy, uit den nood,
By Kloris zoeken of het Leven, of de Dood.

VIERDE

VIERDE ZINNEMINNEBEELD.

Pro tempore solatium.

't *Verfrist* wel voor een kleine tijd;
 Maar zal, van dag tot dag, weér drogen,
 En raaken Geest en Krachten kwijt;
 Ten zy een *Goddelyk Vermogen*
 Het rijkelyk alom begiet
 Met Krachten, die de Krachten beuren,
 Waar door het Leven 't luk geniet
 Van eens te praalen na het treuren.

VIERDE

GEZANG.

DE Dau streek over 't Land: zijn uitgebreide Vlerken
 Besproeiden 't Kruid, en Gras; toen Arbeid kon
 bemerken,

Dat hem de Slaap begaf; terwijl de Morgenstond
 De Herders wekte, en voer hen spelen in de mond
 Van 't geen op 't hert lag, en wel 't meeste kon bekooren.
 Hier liet zig Damon, daar Menalk en Méris hooren,
 Gintz klaagde Lycidas; wat verder aan den voet
 Van 't steil Gebergte deunde ook Thyrsis, welgemoed,
 En beter in zijn schik, dus sprekende in gedachten.

Wat baat geeft Zorg? wat Angst? wat baaten yd'le klag-
 ten?

Wat baat het hem, die brult, gelijk een norfze Leeuw,
 En Hemel, Aarde en Zee doet dav'ren door 't geschreeuw;
 Vliegt door een Wildernis, betrouwt op woefte baaren;
 Wanneer 't onstuimig weert, en weet van geen bedaaren;
 Maar heft de hand om hoog, trekt hairen uit de kop,
 Raazt, als een woedend Mensch, scheurt wang en boezem
 op?

Wat

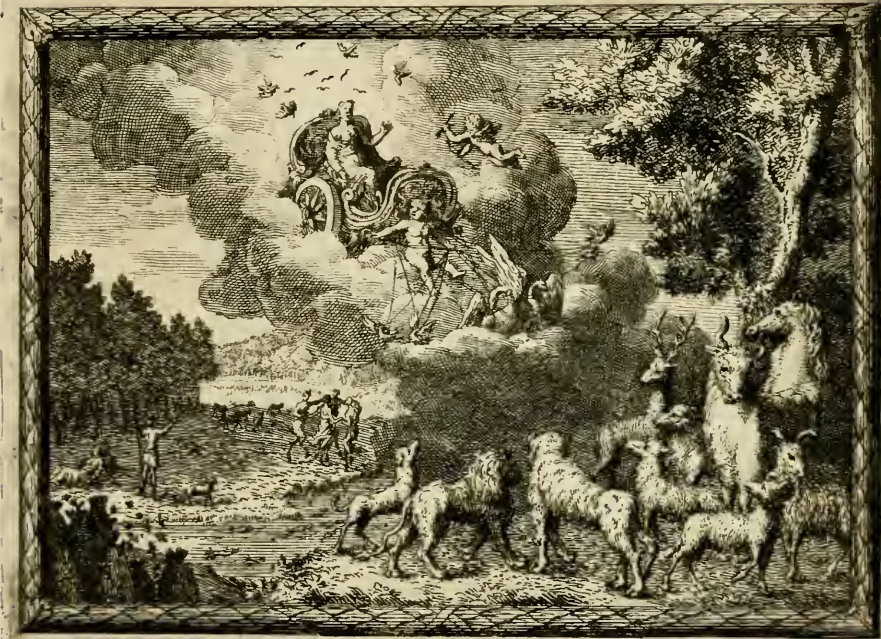
Wat heeft hy toch, in 't end' weêrkerend', meêr gewonnen,
 Dan knaging, dan verdriet? zijn kluwe, onafgesponnen,
 Blijft reddeloos verward. Gezucht, Gekerm of Rouw
 Leent zelden hulp aan die geen handen uit de mouw
 Wil steeken; maar het laat hem, die alle ongemakken
 Reeds overkomen, in een dieper afgrond zakken
 Van Elend: waak dan op, mijn Ziel! en ban de klagt,
 Die u deed treuren in het midden van de Nacht:
 Gy kon uw Kloris en haar Liefde vaak behaagen,
 Voor dat gy immer dacht uw hert haar op te dragen:
 Zy minde oprechtelijk uw byzijn; ja, 't verdroot
 Haar dikwils, als gy haar Gevlei de hielen bood.
 Gewis, nu dat ik zelf my voel tot haar genegen,
 Geprikkeld van een Drift, die langer niet verzwegen
 Moet zijn; nu zal zy, op 't ontdekken van mijn Wond,
 My meêr beminnen, ik haar kufzen mond aan mond.
 Geen Haat, geen Twist, geen Nijd zal onze Liefde scheu-
 ren;
 Maar Eendragt, Trou en Deugd Elk, om het zeerst', bespeu-
 ren.

Gintz daalt zy in het dal: ze komt my met haar Vee
 Vast nader; hoe verlangt mijn Hert: zy brengt weêr meê
 Die luisterrijke glans... Maar! schemeren mijn Oogen,
 Of wart de Droom mijn Ziel, in zig te vroeg bedrogen,
 Mifleid, bezwalkt in schau van Eik of Beukeboom!
 Verblinde Liefde, die de Zinnen naar uw toom

Doe-

Doet luisteren, waar heen vervoert gy het Gepeinzen!
Hou op te stooken 't vuur, dat, zo men wil ontveinzen,
Het ingewand verteert, door 't gantsche lichaam woed,
En eind'lijk uitbarst, in een onuitlesb're gloed.
Gy kent geen Maatigheid, die 'k eertijds placht te minnen;
Maar Weelde en Wellust, daar de Zotheid zig van binnen
Verschuilt, bekooren thans uw Darteilheid; gy ziet
Hen over dwars, die u niet volgen. Hy geniet
Nooit Gunst. Hoe lang nog zal ik d'ogenblikken tellen,
Dat ik in 't Groen my zal van Kloris zien verzellen!
De Zon heeft nooit zó traag 't vuurblazende gespan
Gemend. Rijz, Febus! rijz! rijz, Febus! moet ik dan
Van 't welbehaag'lijk licht van Kloris zijn verfsteken!
Waar roeft zy? is zy op een and're weg geweken?
Waar doolt ze dan? of drukt een lastig Ongeval
Haar Tederheid? Ligt jaagt zy eerst het Vee van stal,
En spoeit zig herwaartz, daar ik, met onnoz'le Schaapen,
Het Hert verfrisze en my met lijdzaamheid vast waapen'.

VIJFDE ZINNEMINNEBEELD.

Sunt omnia dedita Amori.

DE teérste Spruit, die de Aarde geeft,
 De Visch, die in de stroomen spartelt,
 Al wat by Lucht, en Adem leeft,
 Op Land, en in't Geboomte dartelt,
 Geen ding, hoe klein, of't voelt den drift
 Van't aldoorvliegende vermogen,
 Van Liefde, die de Wolken schift,
 En alles meévoert in onze Oogen.

V I I F D E

G E Z A N G.

DE Stem van Thyrsis was nog nau ter rug gekaatzt;
 Wanneer hy stapte, daar zig Kloris wel geplaatzt
 Had; zo het haar geviel, met toegelokene oog-
 gen,

By Buurmans Byen, die al brommend' honig zogen
 Rondom de korven, rust te zoeken, om den brand
 En 't roosten van de Zon te ontwijken op het Land,
 Dat, met een Boomenrei omfingeld, hitte en stralen
 Belette op 't aanbeeld van haar Schoonheid neêr te dalen:
 Hy zocht door hegge, en struik, trof eindelijk haar aan:
 Zijn sprakelooze Tong wist geen geluid te slaan,
 Tot dat hy, bevende, van Yver aangedreven,
 Aan 't kweelen raakte, om haar een blijk van Min te geven.

Kan u de logge Slaap verduffen hier in 't Woud,
 Daar 't al de Liefde viert, die, met een koetz van goud,
 In 't midden nederdaalt, en weet een weg te baanen,
 Door zwerk en wolken, in 't gezang van witte Zwaanen,
 Klapwiekende onvermoeid, en Herders, zonder tal,
 Aanporrende, om, met onophoudelijk gefchal,
 Zijn Godheid, zó geëerd, en aangebeên, te loven?
 Ontwaak, op dat ons geen Gedierte streev' te boven!

Eöol houd in zijn Bergspelonk de Winden in:
 De Zuide alleen vertoont zig gunstig aan de Min:
 Hy blaast ten mond uit Rooze en witte Violetten:
 Hy leert een zachter toon op onze maatzang zetten.
 Men heft thans deuntjes aan: de Boksvoot houd geen steê;
 Hy huppelt bly; terwijl 't Krooft van Eurymone,
 Vast zingende, uw gelaat en vlechjes wil versieren.
 Ontwaak, mijn Kloris! zie 't krioelen van de Mieren;
 Hoe zy, door Liefde ontvonkt, verachten Eenigheid,
 En, met een Wederpaar, die 't hollerje bereid,
 Zig zelf verzorgende, den spijs in 't nestje slepen;
 Alwaar zy, onderling, van Koude niet benepen,
 Malkander koest'ren, en, vervrolikt in den aart,
 Genieten, 't geen by hen is door den tijd vergaard.
 Een Arend, schoon hy drijft op snelgeveêrde pennen,
 Ontvliegt zijn schigten niet: hy moet zig haast gewennen,
 Na kragt'looz tegenweer, te buigen onder 't juk
 Van zijne Slaverny; wanneer hy zijn Geluk
 Ziet steigeren, en voeld zijn ingewand ontrusten,
 Tot dat hy, met zijn Ga, den schoot viert van zijn lusten.
 Nooit teelde 't barre Noorde een vreez'lijk Wangedrogt,
 Nooit Woesteny een Dier, dat niet, begerig, zocht
 Zijn Onderdaan te zijn. Tot in de kille baaren
 Vervolgt zijn Naaktheid zelf de Visch, en doet die paaren:
 'K zwijg', hoe het levenlooz' het levenlooz' beweegt,
 Hoe gy, ô Liefde! 't Staal en 't roestig Yzer kreeg

Tot Buigzaamheid, en deed het naar de Zeilsteen haaken;
 Hoe veel te méér zal dan uw Vuur den Mensch doen blaaken;
 Op dat hy overtreffe en Beer, en Pantherdier,
 De Visschen, Vog'len, Vee, ja! de allerkleinste Mier,
 Om, als een Duif, die, heesch van keel, wil, onder 't morren;
 Zijn Minlust melden, met het drayen en het korren,
 Zijn Meesteres zo lang te moeyen, als de Dag
 Hem 't licht verleent, ja! tot hy haar verkrijgen mag.
 Ik ben getroost my zelf in Minneplicht te kwijten.
 Ach! mogt ik nimmer uw Verftcentheid u verwijten,
 Aanmin'ge Kloris! welk een vreugd' zou 't ingewand
 Ontroeren, daar de Veldgodinnen, hand aan hand
 Ter rei verzocht, alom zig zouden in verblijden!
 Reeds lacht ons alles toe, en schijnt in deeze tijden
 Veel goeds te spellen. 'k Hoor dan hier de Leverik,
 Dan gintz de Nachtegaal. Geen Kray komt my een schrik.
 Op 't lichaam jagen, nog, met náár gekras, vervaaren:
 't Land nodigt ons, en zoekt de Vreugde t'evenaaren;
 Terwijl 't een vrolik hoofd opbeurt; met blad, en bloem.
 Ontavaak, mijn Kloris! laat ons de onverwelkb're roem
 Van onze zuiv're Liefde, en Minnekozeryen,
 Zó ver 't mag klinken, door dit Woud malkander wyen,
 Op dat ik, en uw Naam, en Schoonte, in Zegepraal
 Onvoere. Waak toch op, en kweel met tovertaal.

ZESDE ZINNEMINNEBEELD.

Spinas metuo.

t **B**ehaag'lyk Roozje lonkt my toe:
 't Verrukt en Oog, en Ziel, en Zinnen:
 Ik werd' 't. beschouwen nooit te moe:
 Ik moet die geur, die schoonheid minnen:
 Maar! welk een twyff'ling doet mijn Hert,
 Om't zoet genot, angstvallig wezen!
 'k Zou plukken; zo 'k geen wond, geen zinen:
 Van doornesteekjes had te vreezen.

Z E S D E

G E Z A N G.

Hier bleek te recht, hoe zeer de Mensch zig kan bedriegen,

Die, opgetogen in zijn driften, schijnt te vliegen.
Met Vleugelen van zijn Gedachten, waar hy niets,
Dan Welluft, zoekt, en vind den Springbron zijns Verdriets.
Hoe haast moest Thyrsis 't Zoet, dat Lip nog Tong kon
zmaaken,

Te fel bezuuren; toen hy Kloris zag ontwaaken:
Zy veinzde, en had zijn Zang genoegzaam aangehoord;
Maar gaf die aan den Wind, en stapte rustig voort,
Na weinige uren, die zy, met hem, had gesleten:
Wanneer hy, klagende niet beter zig gekweten
Te hebben, zig aldus verfoeide, en zijne Min
Berispte, die hem had ontroerd in wrev'le zin.

Lafherte! kan ik my den naam van Minnaar geven?
Is dit de Kloekheid, dit de Sterkte van mijn leeven?
Zou 'k, onverfchrikt, vol moed, uitvoeren wat een Held
Betaamt, verjagen Wolf en Zwijnen uit het veld,
En kan een aardfche Schoont', waar meê dit Woud mag
pronken;

Zó mijn Manhaftigheid betov'ren met fhaar lonken,

Dat

Dat ik, als 't zidd'rend' Wild voor Landheers grove stem,
Raak' roerelooz, en voel' mijn Boezem in de klem;
Zó ras ik 't voorwerp van mijn Min koome onder de ooggen?
'k Verheugde my haar aan te treffen. 'k Moest gedooogen,
Dat my de Liefde, met zijn fakkel, meêr en meêr
Ontstak. Ik vlijde my, niet verre van haar, neêr.
Ik zong, en, had my niet mijn Bloôheid wederhouwen,
'k Had haar omarmd in plaats van enkelijk te aanschouwen;
Ach! waarom of ik toen aan haar niet heb bekent
Gemaakt mijn denken; want daar was geen Mensch omtrent!
'k Had alles, wat my 't hert doorgriefde, kunnen uiten,
Aan haar 't geheim van mijn Genegenheên ontsluiten,
Zy my bejeg'nen met gewenschte Wedermin,
Ik my ontlast van zorg, die 'k my te lastig vin.
Waar is mijn opzet! 'k liet mijn wank'le Zinnen doeken
Door 'k weet niet welk een gril, als of ze my moest zoeken.
Zou 'k niet haar Eerbaarheid verdenken? Thyrsis! zwoeg,
En kerm nu weder: stond de kans niet schoon genoeg?
Of zoud gy oit of oit, te ruuk'looz, durven hoopen
't Geen u ligt walgen, zy met Afgunst mogt bekoopen?
Neen, Cloris! 't staat aan my u aan te loopen, Gunst
Te winnen door Gevlei, door Lijdzaamheid, door Kunst.
Heb ik u immermeêr te onaangenaam gevonden,
Om zulks te ontzien? heb ik uw Eer of Naam geschonden?
Heb ik een Moederflagt of Vadermoord gepleegd,
Een Diefstal oit begaan? Hebtge immer onbeweedg;

Wen:

Wen Droefheid my de Ziel ontstelde, kunnen zwijgen?
Gy scheent aan mijn Verdriet gestadig deel te krijgen.
Al wat een Minnaar tot een zeker teken van
De Liefde, die men hem weet toe te dragen, kan
Vereischen, groot my staag. Wat wil ik meêr begeeren!
Ik zie my egter, als een hoopelooze, keeren,
En, schoon ik, onvertzaagd, denk' alles te ondergaan,
Den Wond verargeren, die Kloris wist te slaan.
Een ingebeeld Vreez, een innerlijk Gepeinzen,
Te verre ziende, doen my vaak te rugge deinzen,
En sluiten my de Mond. Verwijfde Zwakheid geeft
My blijken, dat de Min in bloed nog ad'ren leeft,
Gelijk hy is gewoon by zulke, die het meenen.
'k Behoorde geen gevaar te erkennen, om mijn weenen
Straks op te stoppen: 'k zwijg'; dat een bekoord Gezigt
My zou doen schrikken, en niet wekken 't levenslicht,
Het welk, in zulk een stand, elks Oogen moet mishaaigen.
Ik wil nog eens dit hert haar zoeken op te dragen,
My kloeker toonen. 'k Moet mijn Liefdedrift voldoen,
Of 't Lot beklagen; zo 't in mijn Gemoed wil voên
De schrik voor Ongunst, die my van haar staat te vreezen.
Ach! mogt ik, op dien stond, toch onverhinderd weezen.

ZEVENDE

ZEVENDE ZINNEMINNEBEELD.

Tempestas undique sevit.

Het Onweer raaze, en buld're om strijd,
 't Zoek alles uit de grond te rukken,
 Daar't Rust, en Lust, en Groey benijd;
 't Zal egter nooit de Deugd verdrukken,
 Die, bloeyende, als een Koorenbloem,
 Op zig kan de allerfelste slagen
 Van Donder, Blikzem, Wind, tot roem
 Van eens stantvastig zyn, verdragen.

D

Z E V E N D E

G E Z A N G.

DE Menschen zmolten van benaude hitte : al 't
Land
En 't rijpe Graan wierd grijz ; terwijl aan alle
kant

De Koorenaiëren vast de hoofden lieten hangen
Door zwaarte , om Landmans Hoop , en ieverig verlangen ,
Volop te geven , met een rijken oogst , daar Schuur
En Dorfschyloer naar begon te znakken uur op uur ;
Toen Thyrsis , lange tijd geslingerd , als de takken
Van jong Geboomte , dacht den moed te laten zakken .
Vreez , Zorg , Bekommering , Hoop , Liefde , Trou en Deugd
Bestormden beurt , om beurt , den Bloeizem van zijn Jeugd ,
Die , hoe het Ongeluk mogt naar zijn Vreugde dingen ,
Hem dus deed kermen ; want hy kon uit angst niet zingen .

Gesleurd van weelde in ramp , van ramp in ongeval ,
Tot nog onzeker , waar 'ik , troostelooze , zal
Belanden , klaagt mijn Ziel . O ! waggelende Zinnen ,
Die mijn Standvastigheid beproeven , moet het minnen
Zijn vergezelschapt , met zó bitt're Tegenspoed ,
Die 'k telkens zugt , op zugt hoor' drukken uit 't Gemoed ,
Dat eertijds , te onbedacht , de Wellust dorst verzmaden ,
In welkers Poel mijn Hert thans willig tracht te baden .

Ach !

Ach! moet ik, aangevoerd door 't onverzet'lijk Lot,
 Weêrhouden door de Vreez, het los Geval ten spot
 Verstrekken, Kloris! kan uw Wreedheid zulks gedoogen!
 Gy ziet my aangestoot. Gebaaren, Tong en Oogen
 Getuigen, hoe mijn Ziel, die ge onophoud'lijk dreigt,
 Met een gety van Haat en Liefde, buigt, en neigt,
 Om onder 't slaafsche juk, waar in ik ben gedreven
 Door 't vuur van uw Gelonk, dat my ontstak, te leven.
 'k Had, dagt my, 't Schip in zee, en zneê vast voor de wind
 Het pekelschuim; toen ik mijn Zwakheid, zó verblind,
 Mijn Lafheid, zo veragt, kloekmoedig had verwonnen:
 Aan Vryheid keerde ik nek, en hielen. 'k Had begonnen,
 Al stamelende, aan u mijn Min ontleden; maar,
 Helaas! hoe schielijk trof my 't doodelyk gevaar
 Van 't deinzende Gemoed, dat, weigerende de Ooren
 Te leenen aan mijn Klagt, mijn zugten niet woud hooren,
 Hoe zeer ik aanhield; vlood, hoe zeer ik vleide, en bad,
 Steeds lachende in de vuift, geen medelijden had
 Met teed're Driften, die het Brein niet weet te ontflaaken,
 Erkennende geen Schoon, dan op uw poes'le kaaken.
 Ach! zag ik Dienstbaarheid, my knellende arm en hand,
 Hervormd in Vryheid; 'k zou my op geen ankertand
 Van Hoop verlaaten; thans geheel en al ontnomen [men,
 Door Vreez, en Zorgen, die my doen voor 't Onweerschroo-
 Ey! laat geen Wantrouw uw gezigt benev'len; kunt
 Gy mijn Oprechtigheid mistrouwen? waarom gunt,

O, zoet herdenken! gy, hoe zeer 't u schijnt te ontruffen,
('Kwanshuijz ik merk niet) my dan 't voedzel van mijn lu-
ften ?

Gy veinzt slechts, Kloris! mits; alſchoon gy met my lacht;
Wanneer ik van u af moet ſcheiden, een goè nacht,
Of knikjes met het hoofd u menigmaal verraaden.

Errinner u, dat elk, met Minnezorg belaadend,
Op 't allerminſte, wat hy ſpeurt, nau agt zal ſlaan :
't Is waar, 'k heb vrugt'looz zulks drie maanden lang ge-
daan.

Ik vorder' niets, en, hoe 'k my meerder wil bemoeijen
Met Gunſt te zoeken, hoe 'k uw Afkeer meèr zie groeijen.

De Bouman voegt te zaam twee Dieren onder 't juk :

Hy ſpant die voor den ploeg; maar wacht zijn Ongeſluk :

Zo elk een ander pad verkiezt, de regte wegen

Ontgaat, zy maken hem bekommerd, en verlegen.

Vergeet toch eindelijk uw Fierte, toon een Hert,

Dat, ſchuw van Veinzery, mijn Min genegen werd;

Zó zal 't, gekoppeld in 't geſpan van Eendragt, baanen

Den weg van Vreugde, die, langs Rooze en Myrthelaanen,

Zal galmen, onder ſpel, den blijden zegepraal

Van waare Wedermin, en vriendelijk Onthaal.

De Haat, 'k beken u, bragt wel ſchemering' voor oogen,

En ried my u te vliên; maar 'k hield my ingetogen,

'k Beſpiegelde mijn Doen in 't glaz van Deugd, en Trou;

Uw Thyrsis voelde zig beprangd van Naberou,

En

En had veel liever, op zijn Hert, de wreedste slagen
Van Nijd, van Afkeer, van uw Afgunst willen dragen,
Dan immermeer zó znó (wijl ik moest twijf'len aan
Uw Heusheid, die mijn Min kon weezen toegedaan;
Schoon ongetoond) uw Gunst ondankberlijk te loonen;
Wanneer gy my te regt had, schuldig, mogen hoonen.
Des Kloris! speel, ey speel niet langer met mijn Min.
Het menschelijk Geslacht verandert haast van zin.
Laat Wispeltuurgheid Bekoorlijkheid mishagen,
Op dat ik eenmaal mag in deeze treur'ge dagen
Bevinden, dat gy my oprecht'lijk mind, of haat.
Weeg vry mijn Trou, en let waar heen' die overslaat.
Ik sta, als hy, die doolt, en, met onzek're Zinnen,
Niet weet waar heen! ik moet u haaten, of beminnen.

ACHTSTE

ACHTSTE ZINNEMINNEBEELD.

Non sine spe.

'k **M**ag dobb'ren in de woefte Zee,
 Gezold, gerold van dollen baaren,
 My weig'rende een behouden ree,
 Geen Vreez zal dog mijn Hert vervaaren.
 'k Werde altyd van mijn Hoop verzeld,
 Die, rustende op gewenschte Stranden,
 My redding uit den druk voorस्पelt,
 Daar zy my toewerpt de Ankertanden.

ACHTSTE

GEZANG.

DE Nacht vertrok allenks voor d'aankomst van
den Dag;

Wanneer de Zon in 't Ooft' het aardfche dal
bezag;

Daar Thyrsis, afgemat van zugten, kernen,
treuren,

Zijn Schaapjes dreef van stal om Kloris op te fpeuren,
Haar aan te zoeken waar zy vol Bekoorlijkheên,
En moedig ftap, voor ftap, mogt, met haar kudde, treên
In fchaduwe van Olm, van Popelier, en Linden.

Daar dacht hy, aangezet door Hoop, en Vreez, te vinden
De Bronaar van zijn Vreugd', het einde van Verdriet;
Terwijl hy, met het Pluimgedierte, zong dit Lied.

„ Laat af, mijn Kloris! met uw Wreedheid, zó verbolgen,

„ Dit Hert, waar in gy woont, balftuurig te agtervolgen.

Gy kent het, en gy weet, hoe trou het is geweest

Van 't ogenblik, dat ik uw Lonken heb gevreeft,

Tot nu, dat my uw Min, op 't felste, komt beftoken.

Ach! had ik overlang de kluiſters los gebroken,

Die thans mijn Ziel, zó ſterk, aan uw Aanmunnigheên

Gefchakeld houden, 'k ging met innerlijk Geween

Nooit

Nooit zwanger. 't Zou my ook tot nog toe niet verdrieten,
 Mogt ik voor al mijn pijn maar hoop en troost genieten.
 Was Dafne, die Apol den rug en hielen bood,
 Uw Zuster? zijt gy van haar Afkeer Deelgenoot?
 Gy vlied my, als een Hind, wiens afgestekene Ooren
 Van ver den Jager, die al blazend' nadert, hooren,
 Vast lillende; terwijl de Vreez het jaagt op Dal,
 En velden, daar 't niet weet, waar 't zig versteeken zal.
 „ Laat af, mijn Kloris! met uw Wreedheid, zó verbolgen,
 „ Dit Hert, waar in gy woont, balsturig te agtervolgen.
 't Gevogelt' zingt en springt, en tiert alom door 't Woud,
 Met Echo, die zig in den koelen Lommer houd.
 De Tortel kirt om hoog op Boomen, groen van bladen,
 Daar hem zijn Ega wacht om in de Min te baden.
 Alwatter adem schept, gevoelt hier in 't gemoed,
 In 't branden van den Dag, het branden van zijn Gloed:
 Mogt die ook immermeer versteende Kloris treffen,
 Hoe bly zou Thyrsis zijn gewenscht, Geluk verheffen,
 Zig Winnaar noemen van die, van zijn klagten wars,
 Den spot drijft met zijn Min, en blijft nog even bars!
 „ Laat af, dan Kloris! met uw Wreedheid, zó verbolgen,
 „ Dit Hert, waar in gy woont, balstuurig te agtervolgen.
 Hoe dikwils heeft de Maan haar hoornen opgevuld,
 Zintz 't u behaagde my te tergen! mijn Geduld
 Word zinneloos! mijn Vuur is langer niet te dooven!
 Zó ver de zilv're Maan de Sterren streeft te boven,

Zó ver moet Liefde by uw Fierheid agterstaan ,
Zó ver verdooft uw Glanz zijn blaaken. Mijn Getraan,
Mijn Zugten , mijn Gekerm , mijn duldelooze Pijnen
Verfienzen mijne Jeugd , en doen de Ziel verkwijnen ,
Daar uw Hardnekkigheid vermeerdert dag , op dag
Maar ! waarom of de Vreugd , die my bekruipt , my mag
De Zinnen streelen ? zou mijn Lukzon eind'lijk dagen !
Zou ik , zou Thyrsis thans een einde zien van klagen !
Verwaande , neen ! gy voed uw Hoop vergeefs . wat meld
Gy lofze Tong ! daar zijn wel Anderen in 't Veld ,
Haar Min meêr waerdig . 'k Zal my egter gaan verftouten :
Ligt murwe ik 't Hert , dat my gebocid houd , onder 't kouten .
Zo redde ik mijne Liefde uit deeze flaverny .
Voort , Schaapjes ! voort , op dat ik haast by Kloris zy :
„ Nu zal zy zekerlijk aflaaten , zó verbolgen ,
„ Dit Hert , waar in zy woont , balftuurig te agtervolgen .

E

NEGENDE

NEGENDE ZINNEMINNEBEELD.

Amara necant.

Gewoon met 't allerzoetste zoet ,
 Op zoetste Bloempjes , Lust te voeden
 Veruliegen wy waar heen 't Gemoed
 Zig in 't aanlokk'lykst wil behoeden ,
 Te weinig zeker in die nood ,
 Die , voor een zuiv're Zielenbalzem ,
 Onz aanbrengt een gewisse dood
 Op bitt're Struiken van den Alzem .

N E G E N D E

G E Z A N G.

DY hebt dan by uw zelfs besloten Wederinin
Te bannen, Kloris! uit uw' onverzetb're Zin?
En my (sprak Thyrsis, daar wy in den Schaapf-
koy klaagde)

Mijn Vreugd' te ontvoeren, die uit uwe Gunsten daagde?
Trouwlooze! ik merk' wel, dat een Ander, van ter zy,
Uw Hert moet strelen; maar, indien gy hem, als my,
Zult handelen; dan moet ik reeds zijn lot betreuren.

Ik plagt, verrukt van Weelde, uw Fierheid goed te keuren;
Terwijl zy, staag verzeld van alle Aantrek'lijkheên,
Mijn Liefde wekte, die, hoe zeer gy immer scheen
Te veinzen, van uw Gunst, die my uws hertsverlangen
Wist te openbaaren, wierd gulhertiglijk ontfangen.

Toen liep ik, spoorelooz, waar heene my uw Min
Verlokte. 't Onweêr, Storm, Slagregens, daar ik in
Het naafte van de Nacht niet schrikte door te loopen,
Vermogten my niet t' huis te houden. 't Y'del hoopen
Op lofze gronden, die mijn brein zó menigmaal
Ontzakten, joeg my uit, om maar de minste taal,
Schoon gantsch afkerig, uit uw Mond te mogen hooren.
Daar 'k my verbeelde, dat mijn Zang u zou bekooren.

Wat van het minste tot het meeste kon voor 't oog
 Behaag'lijk weezen, liet ik, wen ik u bewoog,
 Om aan die Wellust deel te hebben, u genieten,
 Op dat ik, onbezorgd, het doelwit mogt beschieten,
 Dat mijn Verlange, dat mijn Troost zijn had in 't hert
 Geschreven. Kloris! ach! ach, wispiltuur'ge! werd
 Gy om een ander zó meenedig? is zijn Liefde
 Bekoorlijker, dan daar gy my meê doorgriefde?
 Bezit ik geen getal van Schaapen, grooter, dan
 Mijn Medeminnaar? werd ik van gestalte, van
 Mijn Landen niet veel meêr geschat, dan hy? 'k laat min-
 nen

Die enkel op het Goed bevestigen de Zinnen.

Denk, Kloris! denk, hoe ras vervliegt het! 't is een
 spook,

Dat in een ogenblik verzwind, als stof, en rook.

Ach! ongelukkige, ach! indien ge u mogt bedenken,

Gy liet uw Tederheid niet doeken. 't Zal my krenken,

Zo lang ik leef, dat, voor mijn diensten, die ik u

Hebbe opgedragen, my dus zie beloonen, nu

Een Medeminnaar weêr vermag op Ziel, en Oogen,

Die door mijn Zmeken, door mijn Zugten nooit bewogen

Ik worde u walg'lijk, Hy behaag'lijk: maar, wel aan!

Terwijl gy al te los begeert, dat ik voortaan

Uw Byzijn, uw Gelaat, uw Vrind'lijkheid zal derven,

'k Zal u gehoorzaam zijn; 'k zal op mijn Min verwerven

Uw

Uw Beeldenis , dat in mijn Boezem stond geprent ,
Weêr uit te wifzen : maar ! hoe wilt hy nog in 't end'
Aan Thyrsis denken , als gy namaals zult bevinden ,
Dat hy de trouwfte was van die u ooit beminden .
Het is onnodig meêr gevaars te loopen by
Uw Afkeer . 'k Stel ; hoewel gedwongen , aan een zy
Al wat ik heb van u , en gy van my , genoten .
'k Zal my verheugen ; schoon 't my dikwils heeft verdrotten
Zó stuursch te werden van uw Min bejegend , dat
Ik niet meêr ingang , nog gelegenheid , gehad
Heb , verder iets op u te kunnen ondernemen .
My plagten voor 't gezigt de nevelen te zweemen
Van uw Betovering : nu schouwe ik helder Dag ,
Die my mijn Vryheid toont . Ik juiche , ik springe , ik lach' ,
Ik weet niet waar ik ben van vreugde . 'k Wil u roemen ,
Mijn Kloris ! ... maar ! 'k ontroere . Ik moet uw Naam niet
noemen ;
Die wil ik , te gelijk met u , vergeeten : vlugt ,
Ja ! vlugt dan Slaverny , Getreur , Gekerm , Gezugt :
Zó moet mijn Ziel , wel eêr door Zotheid aangedreven ,
Althans herschapen , met hervonde Vryheid leven .

TIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Sic Bacchus vulnera sanat.

*Zó ziet men eens een eind' van twiſt;
 Als't Lichaam draagt gegriefde wonden;
 Zó werd de Hevigheid beſliſt;
 Wanneer een middel werd gevonden
 Tot laa'nis voor't gekwetſte. Wijn
 Alleen geeft Geest, en dubbele Krachten,
 Die Liefde ſpilt, ſtilt Minnepijn,
 En teelt Genezingen uit klagten.*

T I E N D E

G E Z A N G.

et Vreugdefeest in 't Veld had Thyrsis uitgelokt
By and're Herders, daar gespeeld, gelacht, ge-
jokt

Was met elkander, en een friske Teug gedron-
ken,

Het verfte Schaap geflagt, de nieuwe Most gefchonken;
Wanneer hy, afgedeinzd, de Nooten op zijn luit
Gesteld had, daar zijn Geest de vergenoeging uitt',
En, proevende den zmaak van Wijn nog op de lippen,
Zig, lachende van Vreugd', liet dit Gezang ontslippen.

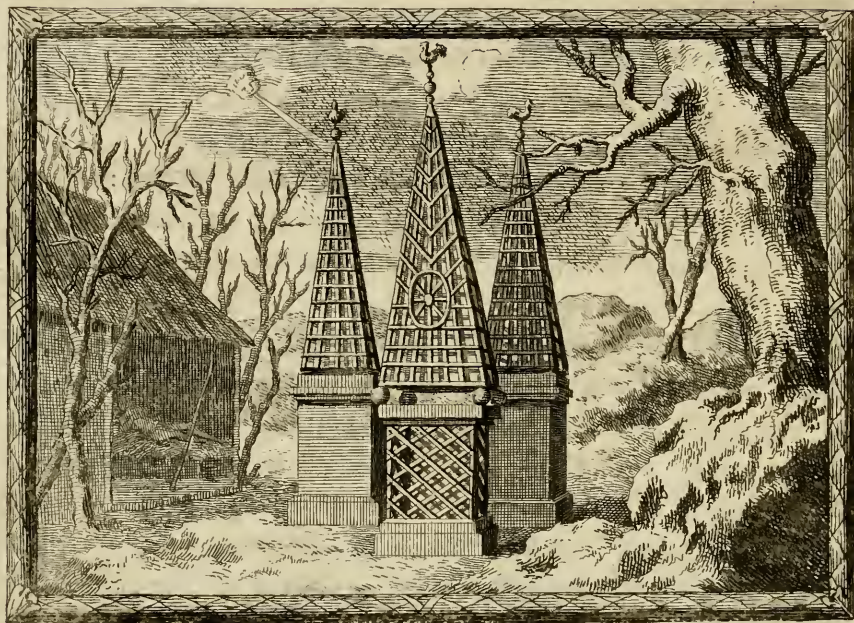
Hoeveel verscheelt de staat, waar in ik certijds my
Gebragt had, onder dienst en wil'ge slagerny
Van Kloris, by den tijd, waar in ik mag verschuiven
Mijn Zorgen, met het nat van uitgeperste druiven,
Waar in mijn Liefde drijft op Geesten, die de Lust
Ontfonken, streelen met zoetaangenaamer Rust,
Dan Kloris my voorheen steeds weigerde te raapen;
Toen haar geveinzde Min scheen tot mijn Beul geschapen.
Ik wierd gejaagd, benart, beprangd, bestreên, gekneld.
'k Wierd bleek, en ongedaan; mijn Vee verkwijnde in 't Veld.
Mijn Oogen, waar ik ging, vermogten niets te aanschootwen,
Dan 't Denkbeeld van mijn Min, mijn Zinnen niets te brouwen,
Dan

Dan 't geen kon strekken tot belaging , of tot list.
 Ik was halfstarrig , en volhardde , schoon vergift,
 In 't geene ik , onbedacht , had dikwils voorgenomen.
 Nu ben ik eerst ontwaakt uit die benaude Droomen.
 Ik merk' mijn Zwakhed. 'K zie hier alles in 'het rond'
 Verflauwd , verdrukt , vergaan , of hellende te grond',
 Mijn Welvaard sterven; zo ik niet en Arm en Handen
 Te werk sla , rukke en redde uit knevelende banden.
 Ik wil van nu af aan haar Oogstraal mijden. 'k Wil
 Haar Woonplaatz vlieden , niet om eenzaam , treurig , stil,
 My tot genezing van geled'ne zmert te brengen;
 Maar om dat Bitter , met een weinig Zoets , te mengen.
 *Laat minnen , die 't behaagt te leeven in de pijn ,
 Te vleijen om een lonk : ik word belonkt van Wijn ,
 Die doet vergeeten , wat ik ooit plagt aan te wenden ,
 Om Wedermin , en om mijn Wensch te zien volenden.
 Geen Kloris zal my meêr beschuldigen het uur
 Verzuimd te hebben tot gesprek van Liefde. 't Zuur ,
 Het trotz , het fier Gezigt , de scherpe en bitze Woorden ,
 Haar vuur'ge Gramschap zal my nimmermeer vermoorden ;
 Wanneer ik blijdelijk , zy agterdaggig , valsch ,
 Vol misvértrouwen , haar wou vallen om den halz ,
 En , tot getuig'nis van het geene ik haar met eeden
 Beloofd had , proeven doen van mijn Genegenheden.
 Al te av'regts mikt de Mensch ; terwijl hy slaaft , en woelt ,
 Op 't buitenspoor'ge , dat 't bestendige misdooft ,

Ik zal mijn Liefde , die ik Kloris had gegeven ,
 My zelfs weêr eig'nen. 'k Zal , door blijder Geest gedreven,
 Mijn Rust bevord'ren , en , te vrede met mijn lot ,
 Verwachten waar mijn Ziel , 't behaagelijk genot
 Van 't allereêlste zoet , na deezen storm , zal treffen.
 'k Zal na dit ogenblik den tijd niet meêr bezeffen ,
 Waar in mijn Treurigheit plagt slapeloos te zijn ,
 En altijd , angstig , werd bestreên van Minnepijn.
 Geen ongeruste Droom zal my des nachts verwekken :
 Geen ydel Spokery mijn klagt ten mond uit trekken:
 'k Zal , werwaardz zig de Weelde in Spelen , Dans en Zang
 Verlustigt , vrolijk zijn , en daar , mijn leven lang ,
 Bevrijd van Zorgen , mijn Gemoed de vreugd' doen voelen,
 Die 'k thans bespeur'; zó ras de Wijn mijn Min mag koelen.
 Ik kon zijn blakeren niet langer wederstaan.
 'k Verzmolt , als wasch. Mijn Kracht , mijn Yver was ver-
 gaan ;

Indien my 't edel Nat geen Adem had gegeven ,
 Waar door ik , als verfrist , begon op nieuw te leven.
 Gelukkig Uur , dat my mijn Vryheid wedergaf ,
 Ons rukkende uit den mond van 't hongerige Graf ,
 't Welk , my ziende uitgeteerd , en 't aangezigt bezwalken
 Van Wanhoop , dacht erlang de kaaken op te spalken ,
 Om zig den Eernaam toe te schrijven , te eig'nen , dat
 In 't Hol 't Gebeente van een Minnaar wierd bevat!

ELFDE ZINNEMINNEBEELD.

Ipsa Inconstantia.

't **G**een dikwils 't allerminst' behaagt,
 Werd dikwils 't allereerst' verkoren:
 't Geen dikwils 't ernstigst word belaagd,
 Werd dikwils 't allereerst' verloren.
 De Ziel, een Weerhaan, dan in West,
 Dan Zuid, dan Noord, dan Oost te vinden,
 Kiezt Onbestendigheid voor best,
 En draait in 't rond', met alle Winden.

E L F D E

G E Z A N G.

DE Hemel treurde , en was bedekt, met Wolken.
 Stroomen,
 Moerassen, Poelen, hooge en wijdgetakte Boomen

Begonden onder 't Zneeuw te duiken. 't Nat bevroor.
 De Herder hield het by den Haardstede, en verloor
 Het vuur. Men wist niet, hoemen zou den tijd verdrijven.
 Een guure Wintervlaag dwong Thyrsis t'huis te blijven:
 Hy sloeg zijn oog in 't rond', beschouwende den Dag,
 Dié hem zijn Eenzaamheid vertoonde, daar hy lag
 Op 't Bulster, uitgestrekt. Zwaarmoedige Gedachten
 Verschaften voedzel aan zijn Treurigheid, en Klagten.

Wat Mensch (dus sprak hy) heeft het altijd naar zijn zin!
 Dit sterfelijk Geslacht scheidt vaak behaagen in
 Verand'ring. 'k Was wel eêr een haater van de Liefde,
 Daarna een Slaaf, die wat oit Kloris Oog liefde,
 Niets ontogank'lijks zag, in weêrwil van den Haat,
 Die my mijn Vryheid droeg in dien bedrukten staat.
 'k Ben weder vry geweest. De Wijn gaf my het Leven:
 'k Wierd door, ik weet niet welke, een blijde Geest gedreven,

Om in te toomen, 't geen my een gewisze val
 Deed vreezen, die ik thans niet ligt ontspringen zal.
 Hier houd de Liefde my ter Regterhand voor ooggen
 't Behaag'lijkst', dat, hoe zeer dit Hert is ingetoogen,
 Mijn Zinnen lokt, en vleid, en slaat en voet en hand,
 Met looze strikken van Bekoor'lijkheid, in band.
 Daar streelt Vernoeving, met Gezang, met Spel en Znaaren,
 Inbeelding van het goede, en doet de Drift bedaaren,
 Zó haast die, woedende om een hoek, ter flinkze zy,
 Ziet schuilen Onrust, Zorg, Trouw'loozheid, Slaverny:
 Hy doet een blinddoek voor 't Gezigt, en niets beschouwen,
 Dan 't uiterlijke Schoon, gepropt, vol Misvertrouwen.
 Gintz schijnt my weêr van ver te naderen een pak
 Van Zwakheid drukkende, en voorspellende Ongemak,
 Het welk, zo 'k mijn begêer voldoe, zal ligter dragen.
 Ik s'chep thans vreugde: 'k zie de Morgenstond steeds dagen:
 'k Verlaat geen Vrou te vroeg: 't Gejammer van een Kind
 Belet my in geen rust: 'k blijf t'huiz: 'k ga aan de wind.
 Ik volg' my zelfs. Ik volg' mijn Weelde, mijn Genoegen;
 Een Gril komt evenwel door dit gepeinzen wroegen,
 En raad hardnekkig my dit Eenzaam Leven af;
 Terwijl 't te zorgeloos, te wulps, te dartel, laf
 En ongeacht gedreigd werd namaals met het kermen
 En zugten, wen geen Mensch zig mijner zal ontfermen,
 Maar eêr belachen in den staat van Eenigheid,
 't Veroud'ren van mijn Wil, door Dartelheên misleid,

Vergeeffch te ertinneren. dan zal my niets bekooren!
Wil des, roept Liefde, naar mijn prikkelingen hooren:
Verheugt zig niet een Man, die maar een ted're Spruit
Uit d'Aard' haar navel ziet ontluiken, daar het kruid,
Op 't fierlijkft', den Bloem vertoont. zijn Ziel, zijn Oogen,
Zijn Zinnen werden in verwond'ring opgetoogen:
Hy prijzt het Wonderwerk, het Weefzel van Natuur:
Het lokt hem derwaartz: hy beschouwt het schier alle uur.
Hy is t'onvrede, ja! hy voelt zig zelfs verhitten,
Tot dat hy 't, of om Geld, of Werken, mag bezitten,
Als Eigenaar; zó raakt hy eind'lijk uit de pijn.
Zal ik dan minder om een eed'ler Voorwerp zijn
Vervoerd, dat, al het geen oit Menfchen kon behagen,
Op Kaak en Voorhoofd heeft, en weet in 't hert te dragen
De Deugd en blijken van een redelijke Ziel!
Neen! Thyrsis: de oude Wond breekt op: dat zuiv're viel
Uw noit mishagelijk. Gy moest het altijd prijzen,
Uw onderdanige Eer en Agtbaarheid bewijzen.
Zó hevig, stookt de Liefde, en schroeit het Ingewand
Van binnen. O! hoe zeer belemmert hy 't Verftand,
Zig veftigende op Hoop, die niemand werd benomen,
Voor dat hy Uitflag vind van 't geen hy wil bekooren.

TWAALFDE ZINNEMINNEBEELD.

Quo propior eo fulgentior.

Hoe 'k nader kom, hoe 'k meér ontsteek:
 Zijn Licht alleen geeft my het leven;
 Des volge ik zacht, en hou mijn streek:
 Zó moet dat Vuur my nooit begeven,
 Dat Vuur, een Oorsprong van mijn Licht,
 Dat, in zijn aanwas, held're stralen
 Ontleent van 't min'lijk Aangezigt,
 Om mimelyker zelf te praalen.

T W A A L F D E

G E Z A N G.

Her na was Thyrsis, by geval, gekomen in 't
Gezelschap van het zoetste en schoonste Her-
ders Kind:

't Was Fillis, 't puik van Deugd en Kuifchheid
in die dagen,

't Was Fillis, waerdig, dat zy Thyrsis kon behagen.
Hy zag in haar iets meêr, dan Menschelijk, dat niet
Te noemen is; maar straks uit blijdschap sloeg Verdriet,
Dat, warrende zijn Ziel, geflagen van de prikk'len
Van Liefde, dieper zig zag in de Driften wikk'len:
Hy gafze ruimer toom, en naderde den Bron,
Die Welluft, Vreugde, Straf, Verdriet, en 't Leven, kon
Verschaffen: midd'lerwijl begon hy dus te zingen.

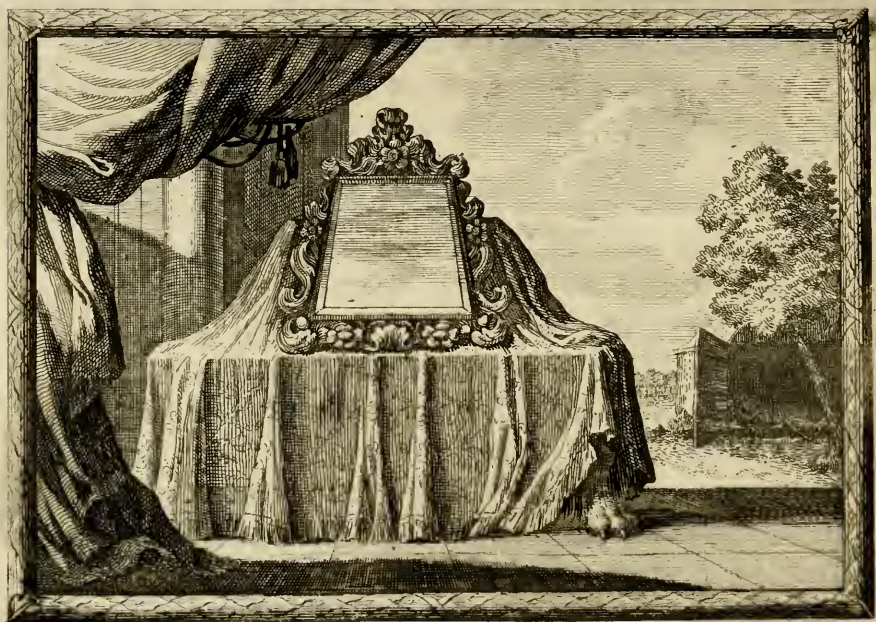
Gy ziet my, Liefde! die de Sterkste weet te dwingen,
Weêr nederbuigen voor uw Altaar; nu mijn Hert,
Zig off'rende aan het Vuur uit Fillis oogen, werd
Ontsteken. 'k Heb voorheen eerst rijp'lijk overwogen
Wat my te doen stond; want ik eenmaal ben bedrogen:
Geweest: vernifte Schijn misleidde my van 't pad,
Dat mijn Ondergang den zek'ren uitkomst had.

Nu tredende op den Grond, met vaster Laerzen, zullen
 Nog Schijnschoon, Wellust, nog Bekoring, de Oogen vullen.
 Om my met listigheid in 't net te krijgen, 't welk
 In boeijens, als een Slaaf, my dwong den bitt'ren kelk
 Van Ramp en Tegenspoed te drinken. 'k geef Reden
 Thans overhand, en buig voor alle Aanlokkelikheden,
 Die Fillis in mijn Brein doet waaren: haar Gezigt,
 Haar Onderhouding ben ik dienstbaarheid verplicht.
 Zy doet my haaken naar die allervrolijkste Uuren,
 Die my mijn Wellust, hoe de Nijd die mag begluuren,
 Gelukkig zullen by de Handen leiden, daar
 De Liefde, werkende in den Ander, geen Gevaar
 Zal vreezen: daar mijn Klagt haar Fierheid zal verwinnen:
 Daar haar Medogenheid zal moedigen mijn Zinnen,
 Om dies te heviger, in 't midden van 't Gevry,
 Te Ontleden Mond, aan Mond, de Kwalen, die ik ly.
 Ik zal haar drukken in mijn armen. 'k Zal haar toonen,
 Dat geen Geveinsdheid is gewoon by my te wonen.
 't Zou dwaasheid weezen oit te denken, dat zy straks
 Tot Wedermin moest zijn bewogen, of ze, als kaks,
 Veroverd door 't gezugt, moest medelijden krijgen.
 Neen, Thyrsis! wil toch die Verwaandheid altijd zwijgen.
 't Volherden in uw Trou, die gy voor 't voorhoofd stelt,
 Zal u verkiezen tot Verwinnaar, nooit 't geweld.
 De Deugd verftrekke u tot een Leermceesterze: 't Leeven
 Is zonder haar veracht, en moet u eêr begeben,

Dan gy zoud weigeren haar Lessen op het spoor
Te volgen, daar zy bid te leenen uw gehoor.
Dus kan geen Afkeer u doen zugten, of bedroeven;
Maar gy bemerken, dat ze u enkel wil beproeven,
Om uw Genegenheid te vaster in het Hert
Te plaatzen, tot zy van uw Tederheden werd
Getroffen. Blijder Dag zal nooit de Zon aanschouwen,
Dan zulk een, die, met Vreugde, uw Liefde kan behouwen;
Wanneer, ter wederzijdz, 't Gejuich, 't Gelach, 't Gelonk
't Ontzag zal breeken, en, daar u de Moed ontzong;
Wanneer een vieze Gril uw Min niet wou bestraalen,
De Blydschap uitien, die u kan doen Zegepraalen.
Wel aan dan, Thyrsis! draal niet meêr, de Liefde bied
U aan zijn vleugelen; schoon Vryheid u ontried
Naar hem te luisteren. Aanvaarze: laat geen Prangen,
Geen Angst, geen Kwelling u in twyfeling doen hangen:
Ontvlie haar, die u in een doolhof van vermaak
Zoekt om te brengen: vlie, ei, Thyrsis! vlie. Genaak
Die zó verkoor'ne, die ontbind de harde banden
Van slaverny, en doet het hert in Liefde branden;
Daar telkens het Gelonk, ontstooken door een gloed,
Den Minnaar aanvoert, daar hem Vergenoeging voed.

DERTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Sua cuique ob oculos pono.

*Verlaaten, eenzaam in zijn drift
 Doet alles in zig zelf beschouwen:
 Die waare Herfzenfpiegel fchift
 De Nev'len, om voer't Oog te houwen
 't Gerechte Denkbeeld, dat de Ziel
 Affchildert in benaude Zinnen,
 Het zy't behaagde, of angftig viel:
 Hy brengt onz alles weër te binnen.*

D E R T I E N D E
G E Z A N G.

DE Mensch, hoe nau bedacht, hoe stil, van wat
vermogen,
Komt altijd, 'tgeen hem meest ter herte gaat,
voor oogen.

Hy, die rampzalig is ten uiterste in den nood
Geraakt, verbeeld zig uitkomst door de Hoop, of Dood.
De Krygsman spitst zijn brein op plund'ren, branden, roven.
De Minnaar spiegelt zig in lonken, die hem, boven
Zijn wensch en wil, geen rust vergunnen; maar gestaag
Te binnen brengen 'tzoet, dat lip, en tong, te graag
Naar zulke lekkerny, geduurig denkt te zmaaken.
De Morgenstond begon allengskens weêr te ontwaaken;
Toen Thyrsis, woelende op zijn rustbed, zig begon
Te troosten, met dit Lied, daar hy onmoog'lijk kon
Zijn oogen luiken, naar hy Fillis had gesproken.

Onzinnige, in wat ramp hebt ge u op nieuw gestoken!
Gy dacht uw Minnedrift te reugelen met Reên,
En laat uw Liefde, steeds op Buitensporigheên
Gegrondeest, in het ruim te rijk'lijk aantocht haalen,
Het bloed verhitten, dat de Zinnen brengt aan 't maalen,

Veel heviger, dan ooit. Alle ogenblik verschiijnt
 My Fillis, hoe ik haar uit 't oog verban: zy pijnt
 Dit slaap'rig Hert, het welk, met om en om te keeren,
 Mijn Krachten mindert, en mijn Liefde doet vermeëren.
 Hy hitst, hy stookt vast aan, hy houd my voor den Zin,
 Die znu'g're Stouthed, die zig dorst verkloeken in
 Den Gunst van Fillis, van die zoetste, zig te dringen,
 Om onbekommerd naar haar Wedermin te dingen.
 'k Verfoei de Dwaaze, die, niets durvende bestaan,
 Steeds kernen, en ontzien het Brein aan 't werk te slaan:
 Aleeven, of hen, die voor tegenspoeden schroomen
 In Minnerijen, 't Lief moest aande handen koomen.
 Weg, Lasse! voert gy ook den naam van Jongeling of Man!
 Gy ziddert voor een oog, dat u vernoeving kan
 Verleenen in de Jeugd, een troost in oude dagen,
 Een hulp in ziekte, een stut en deelgenoot in 't klagen.
 Hy agte zig volop gelukkig, die althans
 Verkrijgt die Schoonheids on-uitblufzelijke glans,
 Die 't Hert in eenzaamheid doet blak'ren, zengen, branden:
 De pluymen, daar mijn leën, geboeid met minnebanden.
 Op rusten, zijn te scherp, 't zijn Doornen, die, gestaag
 Den Slaap doen vlugten, en, terwijl ik kerme, en klaag',
 Mijn Zmert vermeerd'ren, om, tot mind'ring van mijn pijnen
 Te zoeken 't Wezen, dat mijn Zorgen doet verdwijnen.
 Dus worde ik aangepord te wenschen naar den Dag,
 Die 'k met een sluim'rig oog en doodsche kaaken mag

Te moet zien, om mijn Vee, voor uit, naar 't Veld te drijven,
Alwaar ik menig uur by Fillis mag verblyven,
Alwaar zy telkens, met gewoone vrind'lijkheid,
Met honingzoete taal; terwijl haar Kudde weid
Op klaver, gras en thym, mijn zugten wil verdragen,
En ik haar, die mijn Hert verpand is, vry mag klagen
De kwelling, die mijn Ziel gevoelt in 't derven van
Haar lonken, zonder welke ik niet lang leven kan.
Hoe minnelijk vertrekt zy mond, en oog, en wangen;
Wanneer ik haar omhelze, en, als een By blijf hangen
Op Roozjes van't gelaat. Ik kus, ik prang, ik druk
Haar Tederheid, den bron van Wellust, en Geluk,
Waar uit ik haast verwacht; wanneer zy zal gedogen....
Niet verder, Thyrsis! hou uw Driften ingetogen;
Eer gy uw zelf, uw Hoop vergeeffsch gestreeld, geveid
Zult hebben, met de Vreugd' van haar Bekoor'lijkheid.
Volherd maar, en gy zult het rechte Wit betreffen,
Dat u op uw Geluk tot aan de Zon zal heffen.
Verdrijf't gewaande, en ban uw ingebeeelde Lust,
Vergun uw leden, 't is nog tijd, een weinig rust,
Waar door gy heel verfrist, met kloeker Wil, en Zinnen,
Haar, als een Minnaar past, zult ongeveinsd beminnen,
Op dat haar Argwaan, door een heufche trek verdoofd,
Verwonnen werde, eer zy u Wedermin belooft.

VEERTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Per scrutando.

*De Liefde, in zyn verkiezing blind,
 Ontdekt, na't kiezen, bei zyn oogen,
 En kan, onnozel, als een Kind,
 Onzuiv're zmet, nog vlek, gedogen:
 Hy bant; zo ict hem tegenstaat,
 Al wat de Valschheid mogt doen zmerthen:
 Hy zoekt, en znuffelt naar het zaad
 Van Wederliefde in reine Herten.*

VEERTIENDE
GEZANG.

't Ing wel. Mijn Herder zag zijn Wellust dag-
lijks nad'ren :
Zijn Fillis schoot een bloz : het Bloed vloog door
haar ad'ren ,

En noopte steeds haar Min ; wanneer zy Thyrsis maar
Mogt zien : 't was Thyrsis op de tong ; hy speelde in haar
Gedachten : Thyrsis was haar eenig welbehagen :
Hy speurde nu genoeg het einde van zijn klagen ,
Dat , schuivende een gordijn voor al de Zwarigheên ,
Hem deed vergeten wat hy onlangs had geleên ;
Hy huppelt , als het Vee , dat van de Winterstallen
Gejaagd werd tot den buik in 't groen ; nu mogt hy brallen
Met Wedermin , die hem zijn Fillis niet ontziet
Te toonen , daar hy op zijn riedsluit speeld dit lied .
, Gelukkig , Fillis ! zijn zy , die in 't minnen leven :
, Dat Vuur , schoon 't eerst verteert , kan namaals aanwas-
geven :

Het loutert zó de ziel van alle Onreinigheid ,
Dat Eerbaarheid , dat Deugd , werd tot den toetz bereid ,
En aangenomen van die minnelijke Zeden ,
Die Liefde en Weêrliefde in onwrik'b're banden zmeden :

't Kruip

't Kruipt langzaam voort en voort: het schiet door't oog in 't hert
 Zó scherpe straaLEN, dat 't den allerkloeksten zmert
 Doet voelen, die geen Kruid van halfgrootste Menschen,
 Hoe ver gehaald, oit kan verlichten, in 't verslizen
 Van de aangenaame Jeugd, die vast inwendig zugt,
 En veinzt, als waar 't een schande op aarde een minneklucht
 Te speelen, tot zy weggerukt van dollen Driften,
 Als uitgelaaten, 't goed niet weet van 't kwaad te schiften,
 En yv'rig voortloopt in die onuitlesb're gloed,
 Niet langer mogelijk te dooven in 't gemoed.

„Gelukkig, Fillis! zijn zy, die in 't Minnen leven:
 „Dat vuur, schoon 't eerst verteert, kan namaals aanwas geven:
 Het drijft den Minnaar, alte stout, of hoop'looz, aan
 Geen doodsgevaar te ontzien, om naar iets grootz te staan:
 Het schittert in 't bekoord gelaat zó zoet, zó kragtig,
 Dat hy, verblinder, dan een Mol, zig zelf onmagtig
 Moet kennen, om het Brein en schrand're Wetenschap
 Te werk te stellen, daar hy, dolend' stap, voor stap,
 Ten laatste in 't warnet raakt, en vind zig zó beslommerd
 In alle aanlok'lijkheên, dat hy, hoe zeer bekommerd
 Voor redding, in het end' geen andere uitkomst vind,
 Dan zig te werpen in den arm van dien hy mint.

„Gelukkig, Fillis! zijn zy, die in 't minnen leven:
 „Dat vuur, schoon 't eerst verteert, zal namaals aanwas geven:
 Wanneer de Minnaar zugt, en zig de Meesteres
 Laat hooren, tot een blijk van medeljen; des

Van

Van beide geene een zmert zó kan alleen gevoelen,
 Of moet den ander ook doen krimpen, kermen, woelen;
 Zó dat hy, daar hy zugt, haar klagt, als weêrgalm hoort:
 Zó dat hem, daar zy klaagt, haar zugt het hert doorboort.
 Geen lonkje werder toe-geworpen, of elks oogen,
 Bodinnen van de Ziel, doen dat, ter rug gevlogen,
 Veel dieper keeren in het hert 't welk, gloênde van
 Genegenheid, een Vreugd' bevat, die niemand kan
 „ Met woorden uiten. Ach! ach, Fillis! laat ons leven
 „ In 't minnen; gy alleen kunt my weêr aanwas geven.
 Mijn Heuschheid nooit bedraaid, bewimpeld, met geen schijn,
 Tuigt mijn Oprechtigheid, die, van het znood fenijn,
 Dat onder 't luchtig spreij van Vrindschap werd gevonden,
 Afkerig, nooit de tong in 't slangevel gewonden,
 Maar vaak ontdekt heeft, om den Zuiverheid van dien
 Te ontbloten, in het geen gy Fillis mogt gebiën,
 Die al mijn Zorgen, daar ik daag'lijks moest aan kwijnen,
 Met fiere Vleiry doet vlugten, en verdwijnen;
 Gy schoone Fillis, zó gedweeg, zó zacht van aart,
 Gy Fillis, die, my trou bemerkende, u thans waard
 Moet keuren, niet uit dwang, dit was verkeerd begonnen;
 Maar uit Gediensigheid, uit Liefdegunst verwonnen,
 Verwonnen naar mijn Wensch, de merkpaal van mijn Zin,
 De merkpaal van mijn Hoop, het doelwit van mijn Min.
 „ Gelukkig, Fillis! zijn wy, die door 't minnen leven;
 „ Dat Vuur; schoon't eerst verteert, zal ons weêr aanwas geven.

VIJFTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Vannum est quod metuit.

*De hongerige Lust, verlokt
Op't geen den Honger kan verzaden,
Werd van een ydel spook bejokt,
En moet met Onlust zig beladen.
Zó zagt, zó vliegt de Spreeuw rondom't
Bekoor'lyk, dat hy niet durft naaken:
Hy schreeuw't: gy plukt 't geen my toekomt.
Een Molik kan hem ang'stig maaken.*

V I J F T I E N D E

G E Z A N G.

GY, Koridon! die om een zaak van klein belang
Met Fillis spraakt; terwijl mijn Thyrsis, angstig,
bang,

En hierom moêloos, niet kon de Argwaan van zig zetten,
Waart oorzaak, dat een Vuil zijn Zuiverheid moest zmet-
ten,

Die egter, door de Trou, hem zó gewis beloofd,
'r Gewaande wegbant, en dat slikerlicht verdooft.

Hy schulde, onkundig van uw taal, om oog en ooren
Te werk te stellen, en iets af te zien, of hooren.

Hy zag u minnelijk onthaalen, daar zy lacht,
Geneug'lijk zijnde; wen hy uitberst in deez' klagt.

Wat moet ik dulden! zie ik Koridon niet spreken
Met Fillis! is haar Deugd zó haastig weggeweken!

Verleide Thyrsis! wat weêrhoud u haar gesprek
Te breeken! men verraad uw Liefde. Dit bestek

Toont, meêr dan alteklaar, de Wispeltuurigheden
Van die ontaarte, die uw Min heeft aanbeden.

Ach! Fillis, Fillis, ach! elk Lonkje, dat mijn zmert
Verligt heeft, steekt, gelijk een doodpriet, in het Hert,

Het welke aan u gewijd, in waerde wierd gehouwen
 Van uwe Schoonheid; eer mijn Liefde moest aanschouwen
 Deez' znoo Ligrtvaardigheid, die, drijvende den spot
 Met mijn Gediensfigheên, geen ander loon zal tot
 Vergelding van mijn Trou, zó heusch gezworen, geven,
 Dan dat ik u zal zien met mijn Meëminnaar leven.

Hoe schichtig werd de Hoop my uit de Ziel gerukt!

Hoe schichtig werd de Ziel bevangen, en verdrukt!

Ik moet mijn Vreugde zien op vleugelen vertrekken,

En voelen 't Hert van Nijd met Slangespog bevlecken:

Het doet my zidderen, met oogen, vol van vuur.

Ha! wederhield ik niet my zelfs, wat zou't u zuur

Bekomen, Fillis! my, zó redenlooz, te strikken

In laagen, daar, voorheen, gy zeide voor te schrikken.

De Ontmoeting, die gy my zó min'lijk plagt te doen,

Geschiet aan Koridon. Ach! kan hy niet vermoên

Uit uw Syrenezang, uit uw bedrieg'lijk wezen,

De rampen, die hem haast staan, nevens my, te vreezen,

Gy zult uw woord aan hem zó rijn verschuldigd zijn,

Als gy geweest zijt aan mijn Liefde, die, door schijn

Van uw Oprechtigheid te listiglijk bedrogen,

Zig liet verlokken door een wonderlijk Vermogen,

Dat aan uw Valschheid zó gehecht is, als een traan

Aan Krokodillen, die meêdogende verraân.

Gy zijt onwaardig, dat ik laat den tijd verlopen

Mer in uw boozheid u te zien volherden. Noopen.

Dan

Dan Min, nog Trou, nog Deugd, die Liefde, die gy my
Betuigt hebt? Fillis! kent-gy wel, het geené ik ly!
Indien gy slechts in 't minst' de vlaagen kon gevoelen,
Die my bestormen, gy, gy zoud mijn Gramschap koelen....
Maar, Thyrsis! wat bedaat u, uitgelaten, in
De Razernyen; gy beschuldigt onze Min,
Die nooit de minste kreuk nog fronzen heeft getrokken,
Die mijn Oplopenheid verzekert, dat dit wrokken,
Uit glimpige Argwaan opgeborreld, veel te znood'
Is; want haar Deugd, waar op gy u verlaat, is groot:
Zy kan door Ontrou, hoe mijn Argwaan haar mag last'ren,
Hoe ik, ô, boozheid! heb gescholden, nooit verbast'ren.
Het zoet, daar meê de Wond, in deez' verliefde borst,
Gestreken is, vermag te veel: het heeft een korst
Gemaakt, daar flitzen van de Nijd op stukken springen;
Daar Onheil, hoe het naar mijn ondergang mag dingen,
Geen vat op heeft; dus blijft de Min in 't bloeyen staan,
Ten trotz van 't Onweer, en moet nimmermeer vergaan.

ZESTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Invidiâ lapsus erubescio.

*Als Argwaan eens de Min bestrijd,
 Durft Liefde nau 't Gelaat ontdekken:
 Hy voelt, gebogen voor de Nijd,
 Zig met een vuile zmet bevlecken,
 Een zmet, die 't Aanzigt, rood, als bloed,
 Bestrijkt, maar slimmer veuge Zinnen,
 Die wankelende in zig, 't Gemoed,
 Niet dan met schaamte, weér verwinnen.*

Z E S T I E N D E

G E Z A N G.

 ó werd een teder Kind, zig hebbende vergrepen,
 Uit dartelheid, gepord, en innerlijk benepen;
 Wanneer een stuurs gezigt van Ouders het ontzet.
 Het wringt, het kromt, het trekt, om met omhelzing, met
 Gekus, en vleierey, de Aanminnigheid te toonen,
 Op dat de Moeder toch de Boozheid mag verschoonen.
 Een Opslag van het oog van Fillis wift den Drift
 Van Thyrsis Minnenijd te snuiken; daar het schift
 Zijn zuiv're Liefde van ontzinde Razernyen,
 Hem prikk'lende, om berou te trekken uit 't belyen
 Van 't uitgevoerde, en, aan-gedaan met nieuwe kracht,
 Zijn Wensch te krijgen, en haar Trouwheid in zijn magt;
 Hy ziet zig overtuigd; des, weinig afgëtrede,
 Niet langer in zijn Hert kon zmooren deeze reden.

Kan 't ridz'len van de blaân; waar mede een Koeltje speelt,
 Het Pluimgedierte, dat een Morgendeuntje kweelt,
 En springt van tak, op tak, niet schielijk doen verbaazen!
 Het ziddert, beeft, het vliegt, en weet geen reën van 't
 raazen,

't Welk

't Welk zijn Gezang verstoort, te vatten anders, dan,
 Dat iemand laagen legt, om, zo gevangen van
 Roofgierige, in een kooi geduldig aftewachten,
 Hoe 't zig, betoomd in Vreugd', van elk zien verachten;
 Zó lang het, kwijnende, opgesloten, telkens haakt
 Naar 't uiterste, of ontboeid in voor'ge vryheid raakt.
 Uw Fluis'tring Koridon, door Echo my gezonden,
 Sloeg dit angstvallig hert met doodelijke wonden.
 Mijn Liefde, onwetende van waar deez' Noordbui kwam,
 Wierd in zijn Vreugd' gestoord, want hy gedachten nam,
 Dat gy verraad'lings my de voeten dwers woud zetten,
 En Fillis al mijn Hoop doen struik'len in haar netten;
 Alwaar, tot's Waerelds spot, vast heigende in dien nood,
 Ik of mijn eind' zou zien, of my geheel ontbloomt,
 Na zó lang kermens, van die Wellust, die mijn dagen
 Beproefden; als ik mogt haar gunsten met my Dragen.
 O, Dwaazheid! hoe verkeerd werd iemand aangevoerd
 Door valsche waan! blijft niet een Vogelaar, die loert
 Op 't wildbraad, daar een mensch is, niet belust op 't vangen,
 Door al te groote drift, in eigen strikken hangen!
 Daar, by aldien hy 't had gegeven aan den Tijd,
 Hy 't, onbenepen, zou bekoomen, buiten nijd;
 Terwijl 't hem toebehoort, als aazende op zijn Landen.
 Uw Trouheid, Fillis, reeds verknogt door zó veel panden,
 Had die niet magts genoeg, om my mijn Razerny
 Te zussen in het brein. Kan wel een Mensch, als gy,

Die

Die altijd aan de Deugd moet zelf tot voorbeeld strekken,
 Zó groote ondankbaarheid in dit gemoed verwekken,
 Dat enkel onderstaat voor 't Oog te houden, 't geen
 Naar znoodheid enigzintz mag lijk'nen. Neen, ô! neen.
 Uw leven is my altelang bekend. Uw ted're
 Bekoorlijkheên, uw Min volherden. Ik verned're
 Mijn schaamrood Aangezigt, dat, wank'lende in zijn plicht,
 Genoegzaam overtuigd, werd van mijn Ziel beticht;
 Maar kon ik, met die verf, de vuile vlek verdoven,
 Die vast mijn Liefde draagt, gy, Fillis! moogt gelooven,
 Dat ik zou alles, tot bevord'ring, onderstaan,
 Slechtz om vergiff'nis van het welke ik heb misdaan.
 't Is waar: uw Vrind'lijkheid, aan 't geener is bedreven
 Niet meêr gedachtig, gunt my, met uw Min, te leven:
 Maar, lieve Fillis! kan ik wel vergelden, schoon
 Gy my Vergetelheid van 't kwaad belooft, den Loon
 Van uw Standvastigheid, die niets begeert te reppen,
 Dan 't geen, waar uit ik mag, met u, mijn Wellust schep-
 pen.

De Luipard zal zig eer vermengen met een Zwijn,
 De Tyger met een Vifch, de Wolf van Lamm'ren zijn
 Verwonnen, eer het Land nog Boom nog Aardvrucht dra-
 gen;

Dan ik, mijn Fillis, u zal immer weêr mishagen.

ZEVENTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Expectationem fallit.

*Natuur in arbeid, om een Schoon,
 Op't alleraangenaamst', te schild'ren,
 Brengt Kracht, en Vuur, en Geest ten toon;
 Maar ziet dit al te ras verwild'ren.
 Vergeefs betrouwt het Menschdom op
 't Vergangelyke, dat, in't dagen,
 Als de eêlste Bloem, de teêrste knop,
 Vast sterft; zo ras't de Rusp wil knagen.*

Z E V E N T I E N D E

G E Z A N G.

DE Middagstralen, elk ontweken het gezigt,
 Vergunden de Avondster te toonen 't Flikkerlicht,
 Waar meê de Sluyer van de Nacht bezaid, ver-
 fierde

Het hemelsche Gewelf; terwijl vast de Aarde gierde
 Om West, naar Noord en Oost, begeerig naar den Dag.
 Deez' tijd nam Thyrsis waar, om Fillis met gelach,
 En al wat zoets is in de Liefde, te onderhouden;
 Zó menigmaalen hy haar Schoonte en Deugden mogt be-
 schouwen.

't Verlangte, dat hem perste, onstak zijn Minnegloed,
 En dreef hem voort, tot daar hy onverwacht ontmoet
 De tijding; hoe zijn Lief, verbleekt, en zwak van krachten,
 Naar 't uiterst' heigde; des hy uitstort deeze klagten.

Zal dan de Rampspoed nooit de slagen van haar zweep
 Vermind'ren! dag, aan dag, gevoel ik neep, op neep.
 Ach, droevig Noodlot! of ik nimmer was gebooren!
 Gy hebt mijn Liefde tot uw guichelspel gekooren:
 Gy voert my telkens naar den haven van Geluk,
 Alwaar ik Wellust denk te omhelzen; maar den Druk,

Waar meê gy my vervolgt ; gebied gy my te ontroeren,
 Om zó mijn Hoop te leur te stellen, en te ontvoeren.
 Ik draave, ik slaav' : maar is niet alles, wat ik doe,
 Om niet, en vrucht'looz ? werd dit kwellen eenmaal moê !
 Hoe dikwils dacht mijn Min door tijd de zaak gewonnen
 Te hebben, die gy warde, en nau'lijks schein begonnen.
 Een Ogenblik ontruikt mijn Zielfverlange daar
 Ik om gewenscht, gezwoegd, gebeden heb een jaar.
 Zó raakt de Zeeman met dikopgezwollen' Zeilen
 By land, begint allengs de vademgrond te peilen ;
 Terwijl van verre 't Volk vast de Armen uitsteekt, om
 En Vader, Broeder, Man voor nieuwe Bruidegom
 Te omhelzen : 't zwerk drijft aan : de Wind onthutzt de
 Baaren :

Het Onweer loeit, en steekt de Hoornen op : de haaren
 Verryzen elk te berg : 't geholde pijnhout kraakt,
 En vult met angsten 't Hert, dat reeds de Dood genaakt,
 Tot dat hy in de Vreugde, al klappende in de handen,
 Ziet vergehaalde winst, zijn Vreugde, op d'Oever stranden.
 Ach, Fillis! Fillis! zijn de vruchten van uw Trou,
 Die hand aan hand verbond, zó wrang. 'k Zmaak Onrust,

Rou

Uit Medelyen, Angst, Gekwijn uit Liefde, Klagen
 En Zugten uit verdriet. Mogt ik voor u verdragen
 De plagen van uw Ziekte. Ach! mogt ik ondergaan
 't Geweld des Doods, tot uw behoud'nis, 'k zou 't bestaan,

Maar.

Maar, neen! het bitz Geval , gesteld om my te kwellen,
Verheugd zig in mijn ramp , verheugd zig u te knellen ,
Op dat mijn zwakke Ziel , besprongen van de Zmert ,
De lust vergetende , de geefzels voele aan 't Hert.
Rampzalige! ga heen , ga haar nog eens beschouwen :
Betoon uw laatste plicht van Liefde : wil vertrouwen ,
Dat uw Genegenheid , beslagen in den band
Van haare Wedermin , haar nooit , by bron , nog kant
Van 't krySTALLIJNE nat , 't welk zoetjes af komt vlieten
Voorby haar Woonsteê , zal omhelzen : ga genieten
't Beklagelijk *vaarwel* ; want , dat zy , immer weêr
Hersteld , het licht zal zien , geloof mijn Hoop niet meêr :
'k Heb , zedert weinigtijds , veel tek'nen ondervonden ,
Die ; zó men daar op acht mag slaan , te streng verkonden
Haar Ondergang , haar Dood , mijn Nederlaag , mijn Val.
Wil Liefde , wijl gy toch afhang'lijk van 't Geval ,
Kunt toe nog afdoen , van het geen my moet bedroeven ,
De Driften teug'len , wil mijn Lijdzaamheid beproeven ,
Verwacht geduldig , wat elk Uur , tot aan den dag ,
Ons zal verleenen , wacht , gelijk het Vee , den slag.

ACHTTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Sic lili flos dissitus aret.

Hoe schoon de Bloem het Oog bekoort,
 Zijn Schoonheid kan hem niet behouwen:
 De Dood maait al, en rukt het voort
 Uit de Oogen, die't nooit weér beschouwen:
 Hy rooft, met een, verkregen Lof,
 Een korte tijd maar nagebleven,
 Zó dort, en keert alweér tot stof,
 't Geen korts zó fris begon te leven.

ACHTTIENDE
GEZANG.

Het liep op 't laatste; want de Geesten, nu verminderd,

Belemmerden den Spraak, van Thyrsis, onverhinderd, Zó dikwils aangehoord. Het klanme zweet brak uit. Het Licht begaf het Oog, den Tong, zó lief, 't Geluid. Zy haalde naar het eind! De Ziel ging 't lijf begeben, Op aankomst van de Dood. Dus liet hier Fillis 't leven. Wanneer mijn Thyrsis, schuw van alles, wat hy zag, Het doode Lijk verliet, om de Eenzaamheid beklag Van zijn balstuurig Lot te doen, met deze woorden.

Ach! wreede Dood, ach! kon uw schicht niet my vermoorden!

Gy weet, hoe dat ik naar het ogenblik verlang
Heb, om mijn hert ontboeid te zien van 't geen my prangt.
Wel aan, volvoer, als nog, mijn wensch. Wil zegepraalen
Van mijn bekommering, gy zult meêr lof behaalen;
Gy zult verlossen een Rampzalige uit de pijn,
En ik in 't midden van de hoogste Vreugde zijn
Verheven, om die, met mijn Fillis, pas ontlooken,
Te zmaaken, nu gy hebt haar Levensdraad gebrooken.

Ik wierd door deeze alleen gesteaven in mijn kracht.
 Nu sterve ik met haar, ach! moet Liefde dan de macht
 Ontbeeren van de Dood te kunnen wederstreven!
 Ach! Fillis, moest gy in uw lente my begeven,
 Nau praalt de Bloem uws Jeugds, of werd zó straks geknot:
 Zy valt ter neder daar de schoonste Schoonheid rot.
 Ik zal, voor 't Bruiloftsbed, u naar een graf geleiden!
 De Minnekoetz voor Myrth, met Traanen, zien bespreiden!
 Voor blijde toonen, Treurgezangen op mijn Riet
 Doen hooren! wie! ach! wie! wie matigt dit verdriet?
 Mijn Treurigheid is in geen banden meêr te sluiten.
 De krop en boezem zwelt: komt Traanen, breekt naar
 buiten,

Baant voor mijn Zugten thans een open: komt, beweent !
 Die Schoone, welkers Min was met uw Min vereent;
 Maar al te vroeg, al te ongelukkig wierd gescheiden,
 Waar heen mijn Liefde haar met klagten zal geleiden;
 Terwijl ik, dervende dat levenwekkend' Vuur,
 Niet kan bestaan; maar moet verflauwen; r'aller uur
 Mijn gifzing maakende, om haar Geest op 't spoor te vol-
 gen,

Zo 't wankelbaar Geval, te zeer op my verbolgen,
 Wil stemmen in mijn beê, die tot geluk besloot
 Het sterven, om met my de rampen in den schoot
 Van de Aarde, aan wie dit lijf verschuldigd is, te domp'len.
 Geen plaagen zullen daar mijn zwakheid overromp'len,

Geen

Geen Hertztocht mijn Gemoed vermeerderen, Geen Damp,
 Uit aardfche Wifzeling getrokken, daar mijn Ramp
 Benevelen; terwijl ik, flaag my ziende omringen
 Van duift're Wolken, zuffe, en weet geen kwaal te ontfpringen.
 En, Fillis! byaldien ik egter 't Levenslicht
 In weêrwil langer moet ontfangen, geen Gedicht,
 Geen Velddeun zal het Woud, weêrgalmende op mijn zugten,
 Aanhooren; als de ftem deez'lippen komt te ontvlugten,
 Of onze Liefde zal dan roemen op de Trou,
 Die 'k in een Denkbeeld na uw ondergang behou,
 Een Denkbeeld, dat my zal uw Deugden doen betrachten,
 Het waereldfche inzien, om, als ydel, nimmer te achter:
 Want, wat betrouwen kan men ftellen op den ftaat
 Van 't Ondermaanfche, dat de Tijd ter nederslaat,
 En, zonder onderscheid, ontroofst der Menfchen Zinnen,
 Hoe fterk, hoe lief het zy, hoe 't iemand mag beminnen.
 Niets blijft onz overig, dan een gedachtenis,
 Die 'k zal befpieg'len; fchoon ik u, mijn Fillis! misz'.
 Gy zult dan na uw Dood in mijn Gezangen leven:
 Dus zal mijn Liefde, u toegewijd, u nooit begeben;
 Maar altijd zwerven om den ruftplaatz van uw Lijk,
 Tot dat ik, uitgeteerd, na 't kwijnen eens bezwijk;
 Wanneer mijn Ziel, van 't Aardfche ontbonden, zal betaalen
 Al 't geene ik eertijds plagt tot onderhoud te haalen:
 Zó keert het Menfchdom, opgelegd, waar uit het was
 Genomen, weder tot zijn oorfprong, ftof, en afch.

K

NE-

NEGENTIENDE ZINNEMINNEBEELD.

Dolor ut Umbra.

*De Mensch begeev' zig waar hy wil,
 Zijn Liefde, eens vastgesteld in paalen,
 Kan, hoe luidrustig, vreugdig, stil,
 Daar hy hem ziet zyn wensch onthaalen,
 Zo ras geen doekwit van zyn Min
 Vergeeten; maar, op 't Lot verbolgen,
 't Verliez errinneren, dat in
 Zijn Hert hem wil, als schau, vervolgen.*

NEGENTIENDE
GEZANG.

Mijn Herder kon het Brein niet brengen tot bedaa-
ren:

De Schim van Fillis kwam hem voor 't Gezigt
te waaren:

't Herdenken knaagde hem. Hy zmolte in Treurigheên.
Zijn oude Glanz verviel. 't Vernoeigde hem alleen.
Te zijn, op dat geen Mensch hem, stadig opgetoogen
In zijn gedachten, mogt verstooren. Onbewogen,
En hap'rende in zijn tred, beschoude hy een ding,
Zó strak, of 't wierd gezien van zijn Verwondering.
Dan sloeg hy weêr, bedrukt, een bang gelaat naar boven.
De traanen dropen langs de wang. Dus maakt het roven
Van een zó waardig Pand, waar op de Hoop bestaat,
Den Mensch gantsch zinneloos: hy mijmert, waar hy gaat.
Hy waakt, al slapende; hy zwijgt, en schijnt te spreken;
Hy spreekt, en blijft gestaag in zijn verhaling steeken.
De Zinnen doolen. 't Lijf werd afgemat. De Zmert
Verteert en vleesch, en bloed, en houd, voor woonplaatz
't Hert.

Dit bleek aan Thyrsis, die dus voortvoer in het klagen.

Het zy dat de Avond valt, het zy de Zon, aan 't dagen.

De Wifzelingen toont in alles, wijkt mijn Pijn
 Geen ogenblik; maar wil alleen bestendig zijn.
 Uw Liefde, Fillis! in mijn Boezem nagebleven,
 Doorwroegt mijn Ziel. Wanneer ik 's daags heb voortge-
 dreven

Mijn Schaapjes op den plaats, daar ik een Morgengroet
 Van uw Bevalligheid erlangde, ontsteekt mijn gloed.
 Hier moet ik zien uw Vee, met 't hoofd naar de aard' ge-
 bogen,

Het Veld betrapp'len; 't wil, met neêrgeflagene Oogen,
 Beklag doen van 't Verliez, dat nek en schouder drukt,
 En 't zelve uw waakend Oog, en wakk're Zorg ontrukt.
 Gintz leg ik op het zand in schau van Haazelaaren,
 Dog niet, als eertijds; toen zy in verwachting waaren
 Op beider Aankomst, neen! ik sproei daar Kruid en Gras
 Met traanennat. Uw Dood, die my zó zmertlijk was,
 Heeft al te diepe wond in deeze borst gelaaten.

De Naween pijnt my af: geen Zugten konnen baaten;
 Zy vliegen in de wind, en laaten my aan Laft,
 Aan Ongenoegen, Zorg en aan Verdrukking vast.

Ach! mogt ik eenmaal slegtz verpozing in eienden
 Gevoelen! mogt ik eens mijn Zugten van my wenden!
 De Nacht vergunt aan 't Vee de Rust; maar my, helaas!
 Verwakk'ring van Verdriet, dat door 't gewoel, 't geraaz
 Van Bezigheên, zomtijds wel iets werd voorgekomen,
 Dog, zig verarg'rende in mijn eenzaamheid, doet schroomen.

De Slaap luikt nauwelijks mijn Oogen , of ik raak'
 Aan 't kouten met uw Min ; hoe menigmaal genaak'
 Ik , zoetste Fillis ! ach ! die roozeroode Lippen ,
 Waar uit uw Liefde liet zó menig zugje flippen :
 Maar , ach ! wanneer mijn Vreugde op haar gelukkigst' schijnt ,
 Verzwind mijn Welluft , en die Vrolikheid verdwijnt .
 Dan leg ik afgemat . Ik woele , en ben bedrogen ,
 Ik peinze , ik treure , ik kerme , om 't geen my kwam voor ooggen :
 Geen Schaduw vlied zó snel het Lichaam , damp nog rook
 Den vlam , als mijn Gezigt dit ydel Nachtgespook :
 Het leeft my in het brein , 't vernieuwt de straf , de slagen ,
 Die 'k van uw dood , ach ! ach ! mijn Fillis ! moet verdragen .
 Vermogt ik Dag en Nacht de mengen onder een :
 Vermogt ik aan den Tijd meêr vleugelen ter leen
 Te geeven , om mijn zmert in dit gemoed te korten ,
 'k Gebruikte zulke magt ? 't zou my aan Wil niet schorten .
 Niets ifzer toch op aarde , in 't ronde , dat my kan
 Behagen , dan het Uur , het welk my eind'lik van
 Dit zukk'lend' Treurtooneel moet by mijn Fillis brengen .
 Haar Liefdetoortz zal haast mijn Levensdraad verzeugen ;
 Ze is brooz genoeg , ze rekt , en neemt vast daag'lijks af :
 Zó nadere ik mijn einde , en 't Lichaam stapt naar 't graf .

TWINTIGSTE ZINNEMINNEBEELD.

Laboris immemor messem spero.

*Na zó veel arbeid; zugt, en zweet,
 Na zó veel storm en onweersbuyen
 Te hebben uitgestaan, vergeet
 Ik, wat my rampen kon beduyen:
 De Hoop op dubbele Oegst, verdreef
 Myn Zorgen, die in't Land bezayen,
 My altijd op de zijde bleef:
 Belovende eens te zullen maeyen.*

T W I N T I G S T E
G E Z A N G.

DE Tijd verteert het staal, en doet het sterkste vallen;
Zó dat het hem geen werk was hier te mogen brallen

Met slechts een Denkbeeld uit de Ziel van Thyrsis weg
Te voeren. Het Geween verjoeg hy: 't Overleg
Van alle Aanminnigheên, uit Fillis steeds gesproten,
Verstikte hy in zoet, nooit zó volmaakt genoten.
Hy bragt zijn Liefde weêr by Kloris, die haar Zin,
Haar Afkeer wifzelde in gewenschte Wedermin,
Hem stemmiende in 't verzoek van komen, gaan, en spreken.
Nu liep hy gintz, en weêr. De Maan was nau geweeken
Driemaal achter de Aarde, als zy nog Fillis zag,
Of Thyrsis schoude in 't eind' den langgehoopten dag.
Zijn Kloris zou haar nu met hem in Echt verbinden;
Wanneer hy, scheidende van Haar, en van haar Vrinden,
Tot vordering van zijn belangen, aanvang nam
Aldus te zingen, tot hy by zijn Woonsteê kwam.
„ Hef aan, mijn Rietfluit! dat de Weêrgalm klinke in de
ooren,
„ De Wouden schateren: mijn Vreugduur is gebooren!

Mijn

Mijn Kloris draalt niet meêr. Zy durft my onbeveinzd
 Ontfangen op haar wang. 'k Ben langgenoeg begreinzd
 Van Trotzheid, die mijn Min zó dikwils heeft verfstoten;
 Toen Lust, en Onlust, beurt om beurt, uit Zorgen sprooten.
 Juich, Liefde! Kloris heeft haar Wreedheid afgelegd.
 Juich, Liefde! u werd althans een Altaar opgerecht.
 Haar Hert zal, met het mijn' geschakeld, en verbonden,
 Geofferd werden aan de Trou, die, ongeschonden,
 Door geen krakeel gescheurd, moet duuren, tot of ik,
 Of zy mag ademen den laafsten leevenfznik.
 Gelukkig, Kloris! wierd mijn Liefde voortgedreven
 Naar uw Bevalligheên, van my voor lang begeven,
 Dog weder aangebeên. 'k Bedacht, dat eene slag
 Den Boom niet nedervelt, geen Sterkte op eene dag
 't Gevaar des Oorlogs vreezt. Aanhouden doet verwinnen.
 Noodwendigheid volherd te prikkelen de Zinnen
 Tot zulk een voorwerp, dat niet moog'lijk is te ontgaan,
 Iet anders wegleid, floopt, verdrukt, of, door 't belân
 Met zwaarte, en ballast, doet uit zig te gronden zakken,
 Gestapeld om, en om, met duizende Ongemakken,
 Op dat alleen, het geen gestaaf is tot ons wit,
 Getroffen werde, hoe iet zoeters 't Hert verhit.
 „Hef aan, mijn Rietfluit! dat de Weêrgalm klinke in de ooren,
 „De Wouden schateren: mijn Vreugduur is gebooren!
 Mijn Kloris mint me, en kwijnt; wanneer ik van haar ga:
 Zy trentelt my op 't spoor van haar Gedachten na,

Ver-

Verwifzeld Hert, om Hert, met wederzijds behagen:
 Zy viud in haar het mijn', haar moet ik met my dragen,
 Vernoeqd in zulk een Lot, dat onz'iet meêr belooft,
 Dan donk're Wolken, die kortz dreven boven 't hoofd.
 Haar lodderlijk Gezigt beproeft nu alle krachten,
 Om my te dwingen haar bekorelijker te achten:
 Haar Oog schiet straal op straal; ze grimlacht, lonkt, ze
 vleid,

Ze streelt, ze wringt, ze kuft, ze spot, met aartigheid.
 Al te aangenaame, daar de Liefde in weet te woonen,
 Bepronkt haar Schoonheid, die met heldre Hemeltoon
 Mijn Zinnen kluiſtert; want ik dikwils ga en keer',
 Vertrekke en blijv', verzoek' het geene ik niet bekeer'.
 Was Herder Paris hier omtrent, of nog in 't leven,
 Hy zou geen Venus thans den Gouden Appel geven;
 Tenzy hy, ſtikkende in de Aanminnigheên, verſtond,
 Dat hy zijn Venus in 't gelaat van Kloris vond.
 Hou op, mijn Rietfluit! laat de Weêrgalm niets meêr hooren:
 Uw Kloris, door uw zang, mogt Luifſtervink bekooren.
 Hy wacht zig veilig, die in 't minnen zó lang zwijgt,
 Tot hy 't Beminde eens in behoude haven krijgt.

R E Y
VAN
H E R D E R S
E N
H E R D E R I N N E N .

G E Z A N G .

De Schoonste, die het Veld betreed,
Zó moedig, fier, zó trotz van zinnen,
Die meerder Jonkmans, dan men weet,
Wist af te staan, laat thans zig winnen.

Geen wasch wierd immer zó gedweeg,
Als haar gemoed, het liet zig buigen,
Na Liefde de overhand verkreeg,
Dit moet onz Kloris zelf getuigen.

Een Blindheid overviel 't Gezigt,
Dat, met mistnevelen verduisterd,
De Ziel deed wank'len in haar plicht,
Van Minneboeyen streng gekluisterd.

Zy sloeg geen acht op 't bly gelaat,
Daar Leliën zig in de Roozen
Bespiegelen om strijd: wie staat

Niet

REY van HERDERS en HERDERINNEN.

Niet opgetoogen ; als zy bloozen ?

Met recht zocht Thyrsis deeze Meid :

Zy is een Puikje , waard te roemen ,

Zó ver dit Woud haar Naam verspreid.

Wie kan ons hier een schoonder noemen ?

En hy , het Pronkje van de Jeugd ,

Mag lieve Klorisje behagen.

Zó paart , zó huwt men Deugd aan Deugd :

Zó kan de Schoonheid Schoonheid schragen.

Men oogt op Schatten , Land , of Vee ;

Hen voegt de Liefde alleen te zaamen :

Elk brengt een Hut , en Schaapjes mee :

Deeze Echt moet Rijkertz Echt beschaamen.

Waar blijft het zoetste Paar zó lang ?

Elk uurtje wachters valt te bang.

T O E G E Z A N G.

Nu dient de Vette Geit geslagt :

Nu moeder Melk en Stremzel weezen :

Nu dient van Ieder bygebracht ,

Al wat het Land heeft uitgelezen.

De Kaas , de Boter , Honig ; Room ,

De Perzik , Pruim en Abrikoozen :

Men plukke 't Ooft van Tak en Boom ,

En pronk' het aartigjes met Roozen.

REY van HERDERS en HERDERINNEN.

De Palm en Myrthkrans zal den kruin
Van Bruigom Thyrsis haaren drukken ;

Zó haast hy , zakkende van duyn ,
Zijn Bruidje herwaartz aan moet rukken.

De Knaapjes nad'ren vast voor uit :
De Keeltjes zingen , dat het klatert ,

Dat alles huppelt op 't geluid ,
En Bosch en Dal den weêrgalm schatert :

Zy eeren hun Bevalligheên ,
Die Wang en Oog en Voorhoofd sieren ;

Terwijl de Liefde , die alleen
Bezet houdt , om rondom te zwieren :

Hy spiegelt zig in hun gelonk ,
En flonkerend Starrelichten ,

Die in elkanders Hert geen vonk ;
Maar , lichterlay , den brand ontstichten.

Straks komt het lieve Paartje t'huis ;
Dan wil het Bruiloftsfeest beginnen ,

Elk dringen aan den Dis. 't Gedruiz
Zal onze gantsche Buurt bespringen.

De Blijdschap houdt zeer zelden maat ,
Als Vreugd' na Droefheid overlaat.

U Y T.

Drukfouten.

35. blad , 3. vers. daar wy , leez daar hy.

48. blad , 5. vers. 'k Geef Reden , leez Ik geef Reden

65. blad , 13. vers. 'tgeener , leez 'tgeen'er

77¹⁰
69¹¹
22¹⁹

